dolmuş

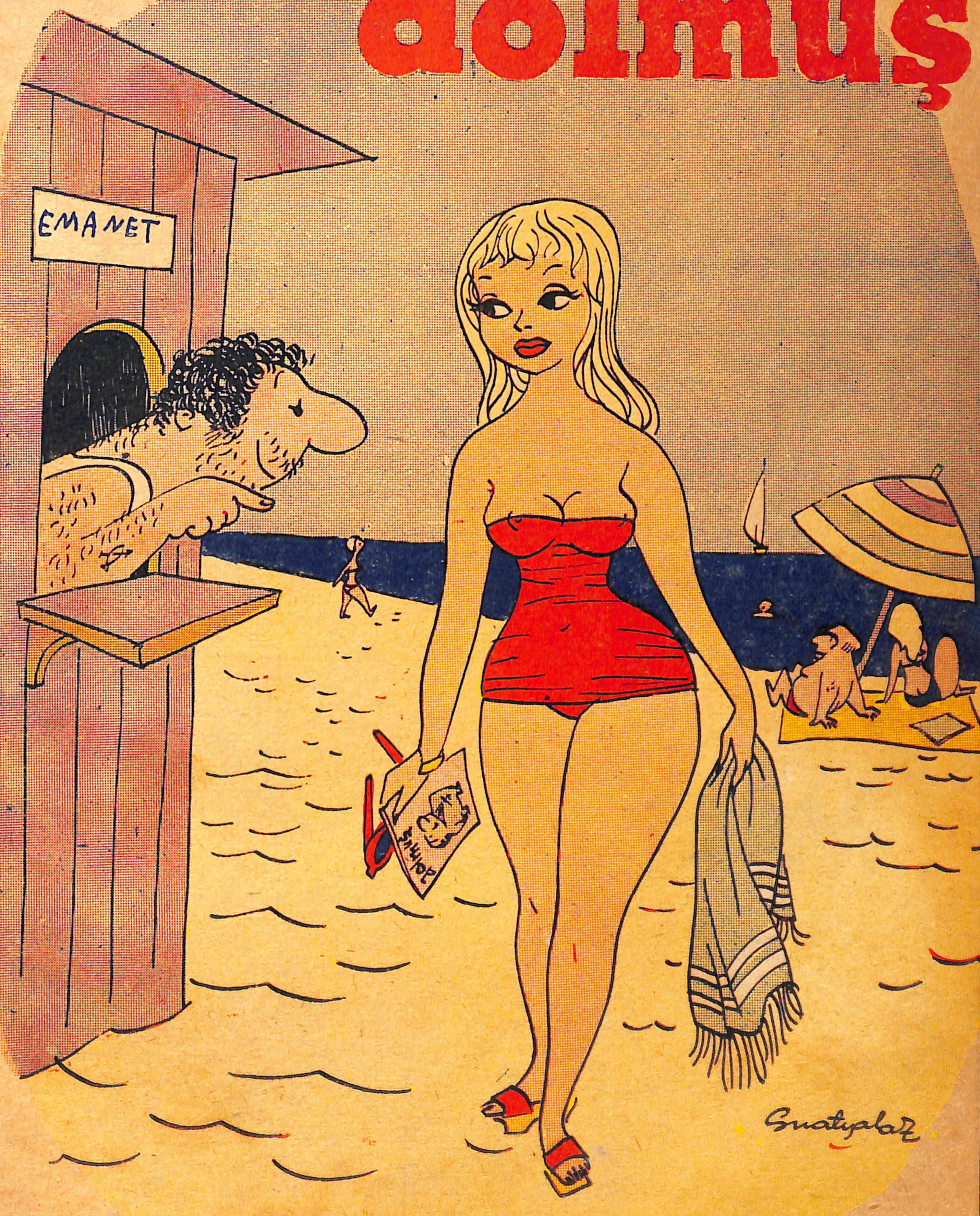

— BAYAN, ÜZERİNİZDEKİ KIYMETLİ ŞEYLERİ BİZE EMANET EDEBİLİRSİNİZ!...

BİT PAZARI

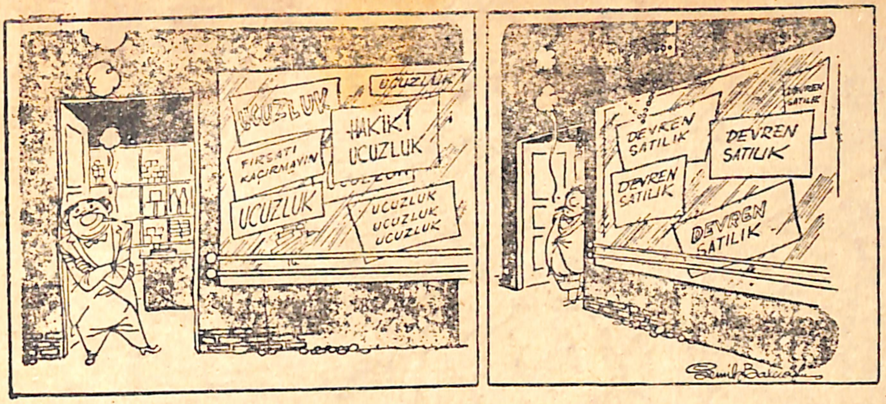

KANUNDAN ÖNCE — KANUNDAN SONRA

"HÜRRİYET"ten

– ALLAH KAZADAN BELADAN SAKLASIN !..

"YENİ SABAH"tan

– Gazete kağıdından elbise yapılıyor_

– BİR DE OKUMA YAZMA BİLENLERİN AZLIĞINDAN ŞİKAYET EDERLER..

"CUMHURİYET"ten

ECNEBİ UÇAK ŞİRKETLERİ HAC HAZIRLIĞINA BAŞLADI_ Gazeteler_

– HACCA GİDECEK UÇAĞIN HOSTESLERİ HAZIR EFENDİM..

"DÜNYA"dan

YAZISIZ

"VATAN"dan

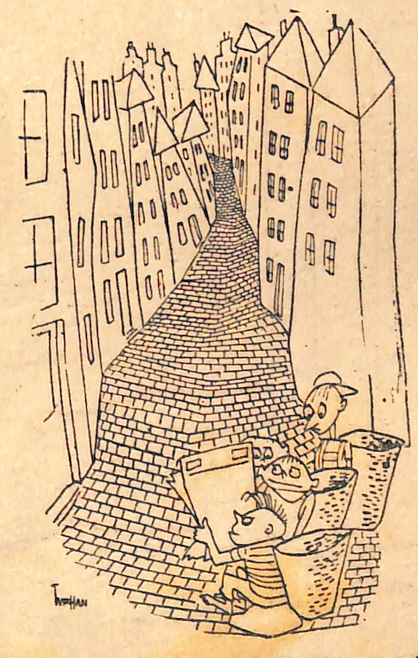

KİMSESİZ ÇOCUKLAR – ÇOCUKLARI KAÇIRAN BİR ŞEBEKE TÜREMİŞ..

"MİLLİYET"ten

dolmuş SİYASİ MİZAH MECMUASI

Umumî Neşriyat Md. İlhan Selçuk

İMTİYAZ SAHİBİ: OSMAN A. KERMEN
ÇİZGİ NEŞRİYAT MATBAACILIK VE TİCARET EVİ

ÇARŞAMBA GÜNLERİ ÇIKAR — SAYI: 26 — SENE: 1 — CİLT: 1 — 27 HAZİRAN 1956 — SAYISI 75 KURUŞ

Gelecek sayımızla İkinci Cildimize Başlıyoruz

Dolmuş sevgili okuyucularının bu itimad ve sevgisine ikinci cildinde de lâyık olmağa çalışacaktır.

Dolmuş bu elinizdeki sayısı ile birinci cildini tamamlamış bulunuyor. Mizah mecmuası çıkarmanın —maddî ve manevi— nihayetsiz güçlükleri içinde çalışan dolmuş kadrosu maalesef ikinci ciltte okuyucularına teknik bakımdan daha iyi bir mecmua vadedemiyor. Bugün içinde bulunduğumuz imkânlarla mecmuamızın ancak bu kalitesini muhafazaya gayret edeceğiz. Bununla beraber «dolmuş» muhtev abakımından daha iyi daha mükemmel olmak için durmadan çalışacaktır.

Şunu iftiyarla söyliyebiliriz ki birinci cildin sonunda yegâne kârımız memlekette dolmuş'u seven, mizah anlayışını benimseyen aydın bir okuyucu kitlesini kazanmamızdır.

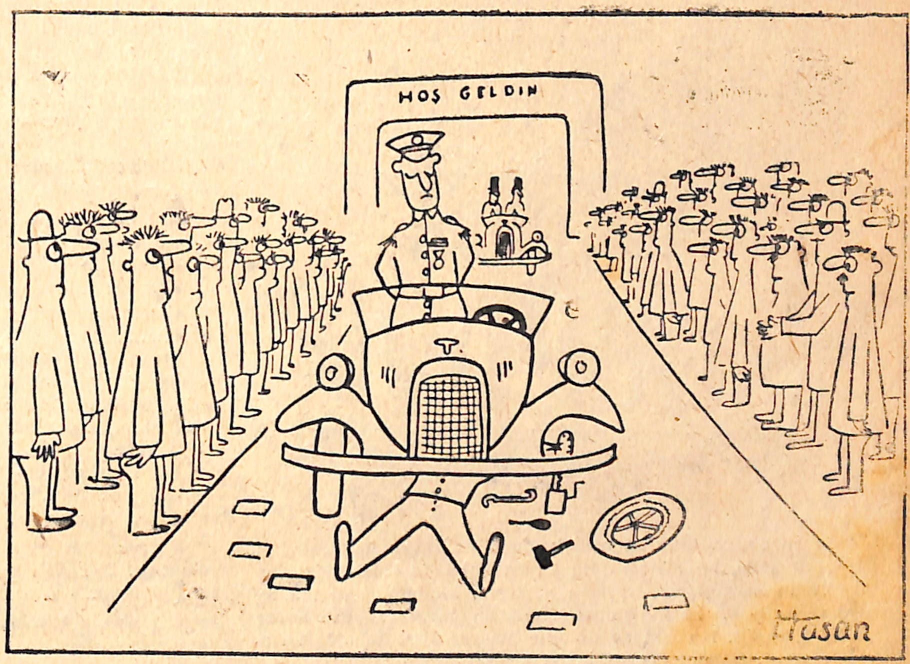

AKSİLİK

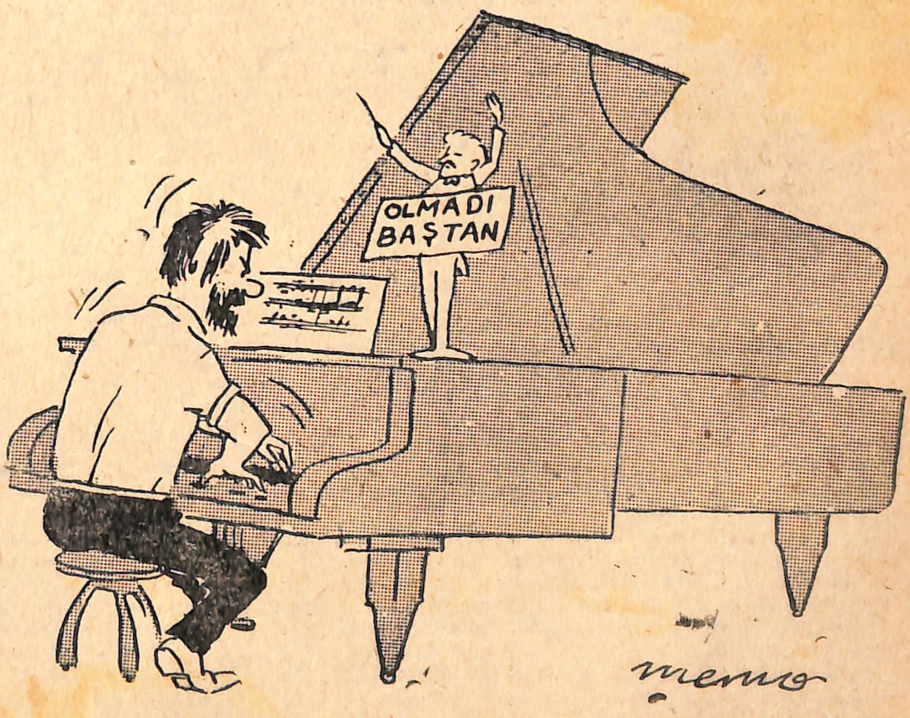

MÜZİK EĞİTİMİ

Yine bu akşam fazla kaçırmıştı. Şerefine kadeh kaldırmadığı ne meyhanede, ne memlekette kimse kalmamıştı. Gelmiş geçmiş bütün sarhoşların, kiminin şerefine, kiminin sağlığına içmiş, sonunda bu hale gelmişti. Şimdi en önemli iş, eve kadar yürüyebilmekti. Musibet ev de öyle bir yerdeydi ki... Ne tramvay giderdi, ne dolmuş... Tabana kuvvet düştü yollara...

Mahalleye tırmanan yokuşu tam gaz çıktı, ikinci yokuşta teklemeye başlamıştı. Ayakları birbirine dolaşıyor, o duvar senin, bu duvar benim gittiği için yolu uzatıyor da uzatıyordu. Tam yüzükoyun kapaklanacağı sırada kendini bir direğe sarılmış buldu. Bu direkti şüphesiz. Bunu vatandaşlar tutunsun, sarılsın diye dikmişlerdi. Karşıda, yolun kenarında bir açıklık, bir düzlük vardı. Gidip rahatça uzanabilirdi. Çok vardı eve daha.. Şu yokuşu aşsa ötesi kolaydı ya... İnişti gerisi çünkü. Direği bırakıp kendini bir terazıledi. Yolun kenarındaki düzlüğe kadar yalpaladı. Uzanacak münasip bir yer arıyordu ki hasırın üzerine uzanmış biri:

«Hemşerim!» dedi «al voltanı, beni çiğneyeceksin!»

«Sen kimsin?»

«Karpuzcu»

«Karpuzcu mu? Hani karpuzların?»

Önünde tepeleme yığılmış karpuzları seçer gibi olmuştu.

«Demek bu karpuzlar senin!»

Karpuzcu, karşısındakinin körkütük sarhoş olduğunu yeni anlamıştı:

Sarhoş, karpuzları görünce susuzluğunu hatırlamıştı. Hava da inadına sıcaktı.

«Ver bir karpuz» dedi «İyi bir şey olsun!»

Karpuzcu yattığı yerden bir tanesine yapıştı:

«Al» dedi. «İyidir bu!»

Eline aldı. Sıktı saladı, ağırlığına baktı, geri uzattı:

«Al bunu da bir enayiye yutturursun!»

Karpuzcu bir tane daha uzattı, bunu beğenmişti: «Hah bu bir şeye benziyor! Pişkin mal!»

Ama sarhoş olmasa böyle açıktan açığa alacağı malı methetmezdi. Bu sarhoşluk ona elli kuruş fazlaya maloldu.

Eve varır varmaz kesecek, yarısını temizleyecek, yarısını da sabaha saklayacaktı. Buz gibi olurdu sabaha kadar. Karpuzu kucaklayınca, dizlerine kuvvet geldi. Artık bir an önce eve varmayı düşünüyordu.

Kan ter içinde yokuşun başına varmıştı. Bayır aşağı daha kolay yürüyor, karpuz daha hafif geliyordu ona. Bu yeni tempoya ayaklarını ayarlayamadığı belliydi. Hızlı gidiyordu ama yürüyüş çok sarsıntılı oluyordu. Karpuzu sağ yanından soluna geçirirken nasıl olduysa oldu, elinden kurutuluverdi. ayaklarının üstüne yavaşça kaydı. Biçimli düştüğü için yarılmamıştı. Tam eğilip alacaktı ki karpuz hafiften yuvarlanmağa başladı. Tehlike yoktu, nasıl olsa seyirtir, yakalardı. Koştu, tam yetişip alacaktı ki elinden kurtuldu, daha hızlı yuvarlanmağa başladı. Bütün hızıyla koşuyor, bir türlü yetişemiyordu. Bir aralık ayaklarının dibinde görür gibi olmuştu. Fakat eğilip almak kolay değildi. Bayır aşağı eğilmek çok hüner isteyen bir işti. Zordu bir sarhoş için. Karpuzdan daha hızlı koşup önüne yatmak lâzımdı. Öyle yapacaktı. Bütün hızıyla atıldı ileri, bu hızla karpuzu bir metre de geride bıraktı. Tam yatacaktı ki ayakları birbirine dolaştı, yüzükoyun boylu boyunca kapaklandı. Karpuz da son hızla üzerinden atlayıp uzaklaştı. Yattığı yerden kinle, ümitsizlikle karpuza bakıp kaldı. Ayağa kalktığı zaman karpuz tam köşeyi dönmüş, asfalta sapmıştı. Üstü başı toz toprak içinde kalmıştı. Ama kim bakardı toza toprağa... Bütün hızıyla ileri atıldı. Karpuzun döndüğü köşeyi kıvrıldı. Görünürlerde kimsecikler yoktu. Yalpa vura vura bir müddet koştuktan sonra çaresiz durdu. Karşıdan gelen bir efendiye nefes nefese:

«Gidiyordu...» dedi «Gördün mü?»

«Nereye gidiyordu?»

«Bu tarafa saptı...»

«Kim saptı?»

«Karpuz...»

«Karpuz mu?»

«Karpuz görmedin mi?»

«..............»

Efendi, karşısındakini tepeden tırnağa süzüyor, onun toza bulanmış elbisesini şüpheyle gözden geçiriyordu. Hiç de iyi şeyler düşünmüyordu:

«Canım, nasıl görmezsin! Biraz önce köşeyi döndü. Saptı bu tarafa...»

«Kim bu sapan?»

«Karpuz. Nah, böyle iri bir karpuz. Üç buçuk lira para vermişim! Nasıl görmezsin!»

Karşısındaki onun deli değil de ancak sarhoş olabileceğini anlamıştı. Başından savmak için: «Gördüm!» dedi «Asfalta doğru gidiyordu...»

«Gidiyordu demek... Hadi eyvallah...»

Koşacak hali yoktu. Hızlı hızlı yürüyor, soracak birini arıyordu. Karanlığın içinden bir ayak sesi duydu. Sese doğru yürüdü. O da kendisi gibi bir sarhoştu.

«Merhaba!» dedi.

Karşısındaki ağzını yaya yaya:

«Merhaba!» diyebildi.

«Rastladın mı aşağılarda?» diye sordu.

«Bu saatte kime rastlayacakmışım?»

«Karpuza...»

«Karpuza mı dedin?»

«Karpuza! Nah, şöyle iri bir karpuzdu.»

«E, ne olmuş karpuz?»

«Elimden kaçırdım!»

«Kaçırdın demek!»

«Kaçırdım! Sarhoşluk bu, arabacılık değil!»

«Sen karpuzu değil, keçileri kaçırmışsın!»

«Sen kaçırmışsın!»

«Ben kaçırdım, Yıldız otobüsünü... Amma sen!»

«Canım, uzun etme! Gördün mü, görmedin mi?»

«Kimi arkadaş?»

«Karpuzu...»

«Karpuzu mu, gördüm! Ata binmiş gidiyordu.»

İki sarhoş kaçan karpuzun kavgasını yapadursunlar, karpuz çoktan Kasımpaşayı boylamıştı. Dayanıklıydı, kalın kabukluydu. Yalnız bir tarafı berelenmişti, işte o kadar... Buz gibi, kütür kütür bir karpuzdu.

Otobüs şoförü Hamdi, arabayı garaja çektikten sonra evin yolunu tuttu. El ayak çekilmiş, sokaklarda kimseler kalmamıştı. Yeni evliydi, bir an önce karısına kavuşmak için koşmakta idi... Mektep sokağındaki evine saparken ayağı bir şeye takıldı. Taş değil, iri bir karpuzdu bu.

Aldı kucağına. Karısı pencerede onu bekliyordu. Kucağında karpuzla görünce, koştu, kapıyı açtı:

«Kocacığım!» dedi, sarıldı boynuna. «Öyle canım çekiyordu ki karpuzu» dedi «Getirmeseydin mutlaka aldıracaktım»

«Kız» dedi «Yoksa...»

«Evet...» dedi «Artık hiç şüphem yok... Bir çocuğumuz var!»

Birbirlerine daha sıkı sarıldılar.

YAZAN : BÜLENT ORAN
ÇİZEN : TURHAN SELÇUK

Sırf sebzeyle beslenerek kendimi et yiyici hayvanlardan farklı saymama ve Meryem Ananın hamileliği ile Üfürükçü Atıfetin doğumlarında bir bit yeniği bulunduğunu muhakeme edebilecek kadar zeki olmama rağmen, bir boş tarafıma rastlayarak diğer ahmaklar gibi davrandım ve bir piyango bileti aldım.

Yeryüzüyle tabanı arasında arasında dostluk temasları sağlayan koca delikli pabuçları ve pantalonunun arka cephesindeki havadar pencereleriyle fakir olduğu anlaşılan o asil adam, bana, ikiyüzbin lira kazandırmayı teklif ettiği zaman cebimdeki son beşliği düşünmeden feda ettim.

Yüksek duygulara sahip bir kişi sıfatiyle, bir müddet, o sefil satıcıya, kaçırdığı büyük servetten dolayı acıdım. Hattâ insaniyet namına gidip bileti teslim etmeyi dahi düşündüm. Fakat sonra, önümde yürüyen hatun bir dükkâna girince, onun, çizgileri dışarıya vuran iç çamaşırlarından kurtulan aklım başıma geldi.

Aklımın dönüşü üzerine, yüksek aritmetiğe, hattâ kerrat cetveline bile ihtiyaç göstermeyen basit bir hesap yaparak, kendi mütevazi gelirimle, beni ikiyüzbinlik oltasında avlayan dolandırıcının kazancını karşılaştırdım. Neticede, daha yüz yıl sebzeyle beslensem ve dünyadaki bütün gayrimeşru doğumları keşfetsem gene de beni aldatabilecek bir takım serserilerle karşılaşabileceğimi öğrendim. Fakat milyonlarca budalaya bir yenisinin daha eklenmesinin önemli bir olay sayılmıyacağını düşünerek üzüntüyü bıraktım.

Bıraktım ama üzüntü beni bırakmadı. Felâket felâketi takip etti (!) (Burada, yazılarına fazla para alan, pipo içen ve cehenneme gittikleri vakit gazetelerde hayatlarına ait yalanlar karalanan değerli yazarlar gibi hikmetimsi bir cümle savurduğum için, aptallığım hakkında hemen hüküm vermeyin).

Evet, bir daha tekrarlıyalım, felâket felâketi takip etti. Kuyruğumun dinmeyen acısiyle, günlerce ne bana beş liraya mal olan konferansımı çürüterek yüzümü kara çıkarmak isteyen kör talih, olanca hızı ile yetişti ve bizim mahut bilete hatırı sayılır bir ikramiye çarptı.

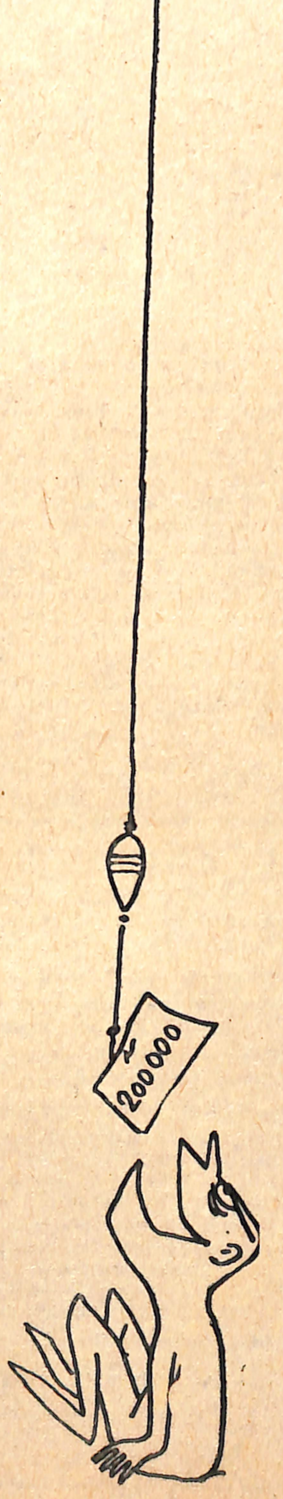

Yumruk, yankesici ve güneş çarpmalarına karşı denemelerim vardı ama piyangonun acemisiydim. Acemilik yüzünden de, ikramiye çıkan bileti yırtmamak aptallığını gösterdim.

Haber, mahalle kadınlarının özel dedikodu ekibi sayesinde, ışık hızına bile nal toplatacak bir çabuklukla yayılarak etrafıma bir takım haraççılar doldular. Dilencilerle savaşa rağmen kendilerine birşey hediye etmemi isteyen açıkgözlerden başka, sanki bu memlekette Yeşilây denen ve maden suyunun faydalarından bahseden bir dernek yokmuş gibi sayısı rakkam bilgimin sınırlarını aşan bir sürü ayyaş da içki ziyafeti vermem için kafama üşüştüler.

Aşınan kapıma yeni bir eşikle sağlam bir zil taktırıp, üzerine de «Ev sahipleri seyahattedir. Uzun zaman dönmiyeceklerdir» levhasını asınca biraz rahat edebildim.

Küçüklüğümde, kendisine dedemin harp madalyaları ile sedef enfiye kutusunu sattığım bir koleksiyoncu, yediğim kazığın bedelini bir mikdar para ve «Sizde ticarî deha var» diyerek bir miktar da palavra ile ödemişti. İşte o gündenberi bu dehamdan faydalanabilmek için, mideme yollamaktan satmağa fırsat bulamadığım karamelâ ticaretinden, bütün bir mahalleyi zehirleyen lâğım midyesi satıcılığına kadar çeşitli işlere burnumu sokmuştum. O nezlesi eksik olmayan muhterem burnumun girdiği her işte de sermaye kediye yüklenmişti. Memleket kedileri sermaye taşımaktan yorularak isyana kalkıştıkları bir sırada, benim parlak zekâm ile daima ters orantılı hareket eden karanlık iflâsların arasındaki şeytan parmağı meydana çıkmadı. Yani askere çağrılmış ve kahraman ordumuzun yardımiyle büyük hakikat aydınlanmıştı.

Meğerse düztabanmışım.

Günlerce, kendimi evde kalmış kızlar gibi bedbaht hissettikten sonra, üzerine bir bardak ucuz şarap ile birlikte derdimi de döktüğüm bir arkadaşım, omuzuma, dostlara atılan cinsten hatırı sayılır bir yumruk savurarak:

— Ulan eşek pilâkisi, daha Tanrıdan belânı mı istiyorsun, diye beni teselliye kalkmıştı? Senin kusurun ayağının altında değil kafanda. Kabil olsaydı ben kendi tabanımla seninkini hiç düşünmeden değiştirirdim. Üstelik pabuçlarımı da cabadan verirdim.

İçki sofrasının üzerine, kaüçukları açılmış bir çift ayakkabısını yerleştirerek, onların flatını, lâstik pabuçla basur ve insan sıhhati arasındaki ilgili noktaları anlatıp, nutkunu, düztabanlığın bir lütfu ilâhi ile ancak bazı talihlilere kısmet olduğunu söyleyerek bitirdi.

Nutuk, biraz kokuluca ve sofraya yakışmıyacak kadar çamurlu araçlara dayanmasına rağmen iç ferahlatıcıydı. Şans sız olduğum hakkındaki sabit fikirden kurtularak tekrar ticarete başladım. Ama nedense geometrik bir ölçüyle zarar etmekte ve atıldığım her işte tepe üstü gitmekte kusur göstermedim.

Sebep, sermayesizlikti.

«Bana işletecek bir parça para verin, çok geçmeden milyonerlere sadaka dağıtacak kadar zengin olurdum» diyordum.

Galiba günün birinde Tanrı bu palavralarımı duymuş olacak ki, yardımdan ziyade bir hınzırlık ve bir çeşit nükte yapmak ihtiyaciyle, bana, piyango denen dolandırıcılık yoluyla istediğim sermayeyi yolladı.

Beni sövüşlemeğe kalkan parazitlerden kurtulduktan sonra takkeyi öne atarak şöyle bir düşündüm. En kazançlı işler, politika ile kadın ticaretiydi. Dalkavukluğu beceremediğim için ilkini, namus denen belâlı hastalığa duçar olduğumdan ötürü de ikinci işi beceremezdim. Yüksek tabakadan ensesi kalın dayılarım bulunmadığından, kaçakçılık, ilâç karaborsacılığı, kumarhane işletmek gibi yollar da kapalıydı.

Uzun uzun düşünmeden sonra, nazik bedenimi eskidenberi yamalı çamaşırlar sardığı için, bez ihtiyacını çok yakından hissetmiş bir adam sıfatiyle dokumacılıkta karar kıldım ve iki tezgâh satın aldım.

Fakat dokumacılık hakkındaki bilgim, ancak hidrojen bombasının sırrı hakkındaki malûmatım kadardı. Bu sebeple bana akıl verecek aklıselim sahibi bir yardımcı sağlık verdiler.

Sağlık verilen adam, yıllarca devlet fabrikalarında mekik dokumuş emekli bir müfettişti.

Adamcağız, sarsak adımlarla pazara ucuz sebze alışverişine çıkmak, ve asri torununa, penisilin küfü cinsinden nasihatler vermekle avunuyordu. Yardım etmesini istemem ve sermayemi onun kabak kafasına emanet edişim ihtiyarı can - landırdı. Ben, körpe torunu - nun kalçaları üzerinde rönt - genli bakışlarla düşüncelere daldığım bir sırada o, bir takım mühim ahbaplarının isimlerini sayarak tıraşa başladı.

Aklı futbol maçındayken tarih notu tutan bir öğrenci dal-

(Lütfen sayfayı çevirin)

Fikret Özelçi

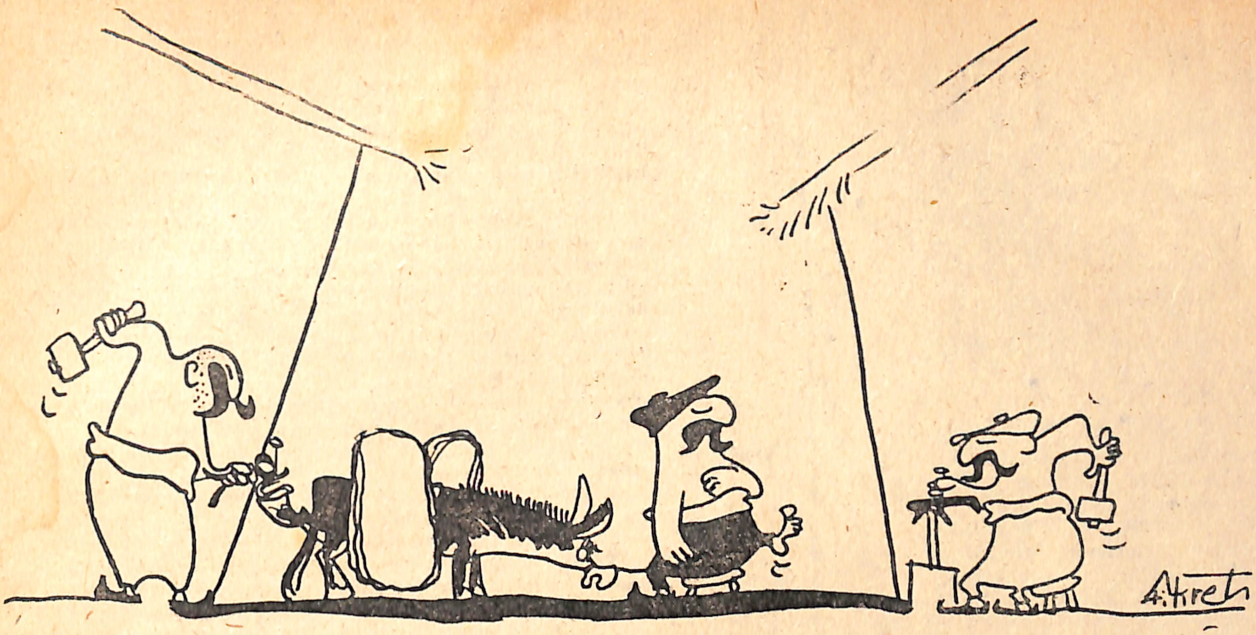

YAZISIZ

gınlığıyle söylenenleri yazdım ve müfettişe tekrar ziyaret vaad edip,· torunundan da bir randevu koparak ayrıldım.

Evde, kalçasız bir odada, sakin bir kafayla aldığım notlara göz atınca hakikaten devlet fabrikalarında yetişmiş kırtasiyeciliğin şahı bir memur karşısında olduğumu anladım.

Herifcioğlu iki tezgâhım için şöyle bir kadro hazırlamıştı. İşleri yapacak bir dokumacı... Ve onun yoklanması, para hesabı şusu busu için bir bekçi, yoklamacı, bir gayri mamul, bir de mamul ambar şefleri ile bunların kâtip ve yardımcıları... İki mühendisle bir teknisyen ve onların olgunlukta çakmış, yahut belge almış serseri akraba çocukları, bir usta başı, üç usta ve yedi usta muavini... Patlakçı, düzenci, masura temizleyici ve takıcılar, bir personel şefi, sicil memurları, bir müfettiş (bu kendisi olacaktı) ve daha bir sürü memur...

Saydım, 422 kişilik ufak bir kadro idi. İki tezgâh için biraz azdı ama zamanla genişletilebilir, düşüncesiyle rahatladım. Okul hayatımda cebir yazılılarında bana kopya veren hesaba aklı yatkın bir arkadaşım, kâğıtlar dolusu karaladığı bir takım karışık çarpı ve bölümlerden sonra, beni, devletle boy ölçüşmeye kalkan bir küstah olarak vasıflandırdı.

— Ulan mısır koçanı kafalı herif, dedi bana. Yılda 8.763.342 lira 76,5 kuruş zarar edersin. Nene gerek böyle işler? Sen hükûmet misin, düdük makarnası...

Bana hükûmet demesine değil de ille düdük makarnası diye alay edişine kızdım. Fakat durum hakikaten biraz karanlıktı. Sıkıntıya düşen büyük adam pozuyla beynimin damını kaşıdım ve:

— Haklısın, dedim. Bütçem şimdilik bu zararı karşılamama müsait değil. Şimdi ne halt edelim de bu açığı kapıyalım?

Dostum, bir kurtarıcı edasiyle, kollarını kaynar suya atılmış ıstakoz heyecaniyle sallayarak:

— Tensikat, dedi... Devletler bile sıkışınca öyle yapıyor. Sırtında yumurta küfesi yok ya?

Tensikat kararını alınca, bir müdür yumuşak kalpliliği ve timsahlı marka kurşun kalemiyle, kadro üzerine çizgiler atmağa başladık. Bu işte öyle ustalıkla davrandım ki, her hangi bir umum müdürün itirazsız kabulleneceği bir tensikat listesiyle 536 kişiyi kapı dışarı ettim.

Arkadaşım:

— Yahu sen sihirbaz mısın, dedi?. 422 kişiden 536 kişiyi nasıl çıkarıyorsun?

Düşündüm. Böyle birşeyi, ancak torpille işbaşına getirilmiş, kendilerinin de sökemedikleri bir takım acayip grafikler çizen ve çalışır görünmek için sık sık çelik dosya dolaplarının sürmeleriyle oynayan kabiliyetsiz personel şefleri becerebilirdi.

Üstün kabiliyetimden ve işbilirliğimden ötürü kendimi kutladıktan sonra:

— Bu işte her halde bir suiistimal olacak, dedim. Tetkiki uzun mesele... fabrikalar bile o kadar ince eleyip sık dokumuyorlar. Ziyanı yok, kadroda olandan biraz fazlasını sepetliyelim. Şu kadronun içinde bana daktiloluk edecek bir kız var. Yalnız onu alalım yeter.

Bu dahiyane fikrim kabul olundu. Fakat zihninizi kurcalayan çok önemli bir problem vardı. Daktilonun sarışın mı, esmer mi, balık eti mi zayıf mı olmasında anlaşamıyorduk. Sonunda yazı turayla, sarışın bir balık etinde karar kılarak gazeteye ilân verdik.

Kararın üçüncü gününde ölçülere tıpatıp uyan bir daktilo tutuldu. Gerçi kalça genişliği tarifeden 4 santim dardı ama, ona da göz yumduk ve çalışmalara başladık. Durum son zamanlara kadar iyi gidiyordu. Fakat işe şeytan karıştı.

Vaziyetimi, vaktiyle yaptığı bir muhasebe hatası yüzünden hapishaneye hava tebdiline götürülen dostuma bildirmek için.

«Fabrikalarda daktiloların karınları şişmeğe başlayınca müdürler ne gibi tedbirler alırlar? Bana çabuk akıl yolla» diye bir tel çektim.

Şu günlerde, «Bak sevgiliciğim, yaramaz içimde tekme attı gene» diyen sarışın daktilonun karnını muayene ederek telgrafın cevabını bekliyorum.

FREN

Ama Siz

Meşhur cerrah, dostlarından biri tarafında nakşam yemeğine davet edilmişti. Sofrada piliç vardı. Ev sahibesi, misafirin kesip biçmekteki maharetine güvenerek:

— Piliçleri siz parçala - sanız! dedi.

Cerrah piliçlerden birini bıçakla parçalamıya başladı. Fakat bu işi pek iyi beceremiyordu. Bir aralık pinın canı sıkılmıştı. Fakat tan kaydığı gibi ev sahibi kadının kucağına fırladı. Elbise berbadolmuş, kadının sanı sıkılmıştı. Fakat bir şakayla sıkıntısını saklamak istedi,

— Oldu mu ya doktor, ameliyat olmam icabetse, size nasıl güvenip te bıçağınızın altına yatabilirim?

Doktor gayet soğukkanlılıkla cevap verdi:

— Ama siz piliç değilsiniz ki!

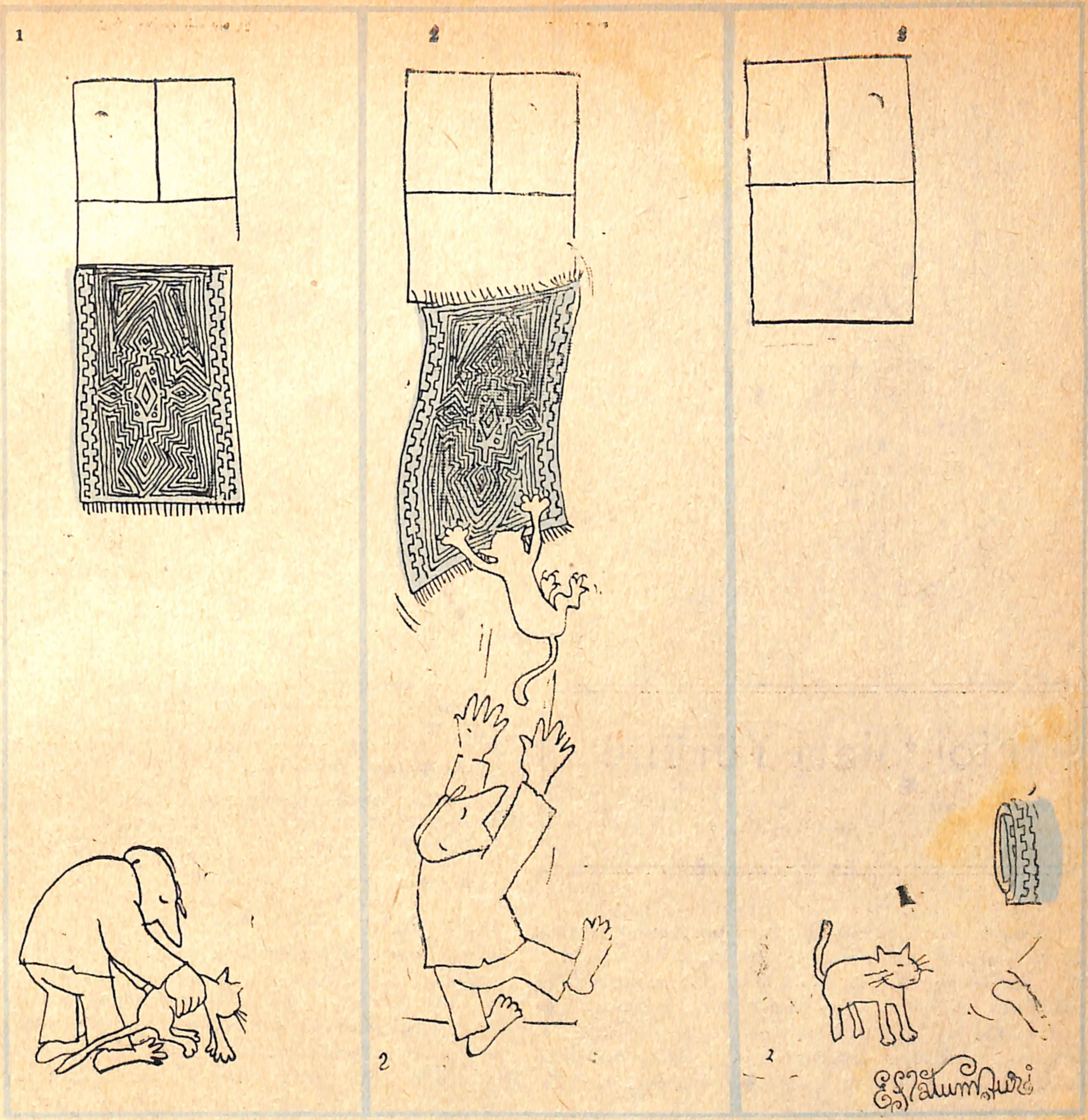

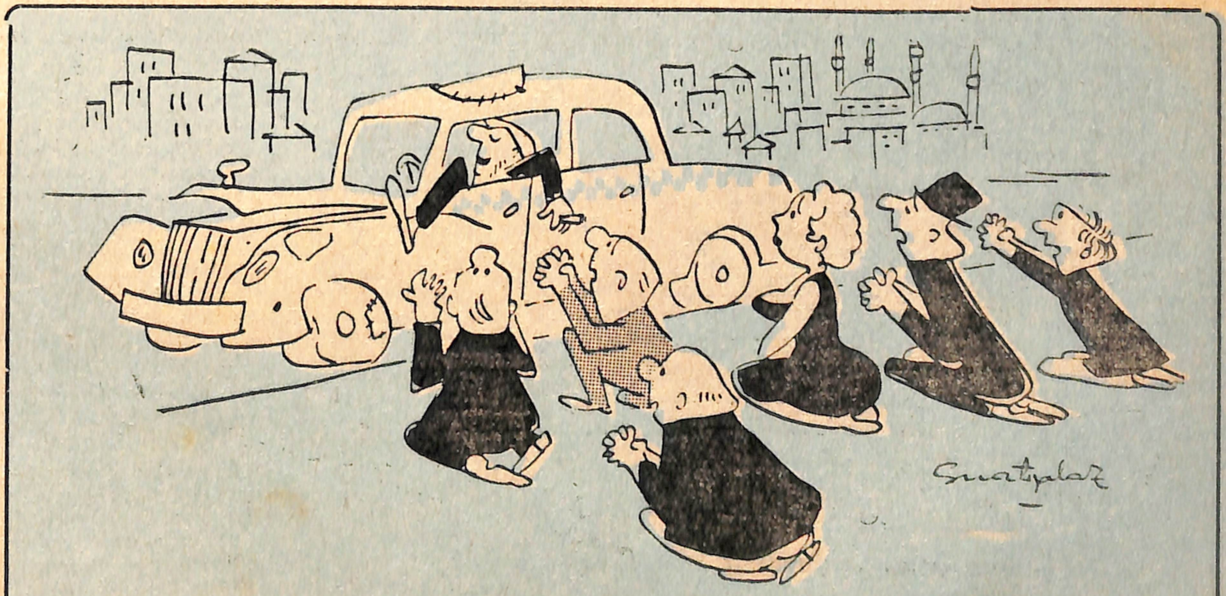

OTOMOBİL SALTANATI

Sinan Bıçakçıoğlu

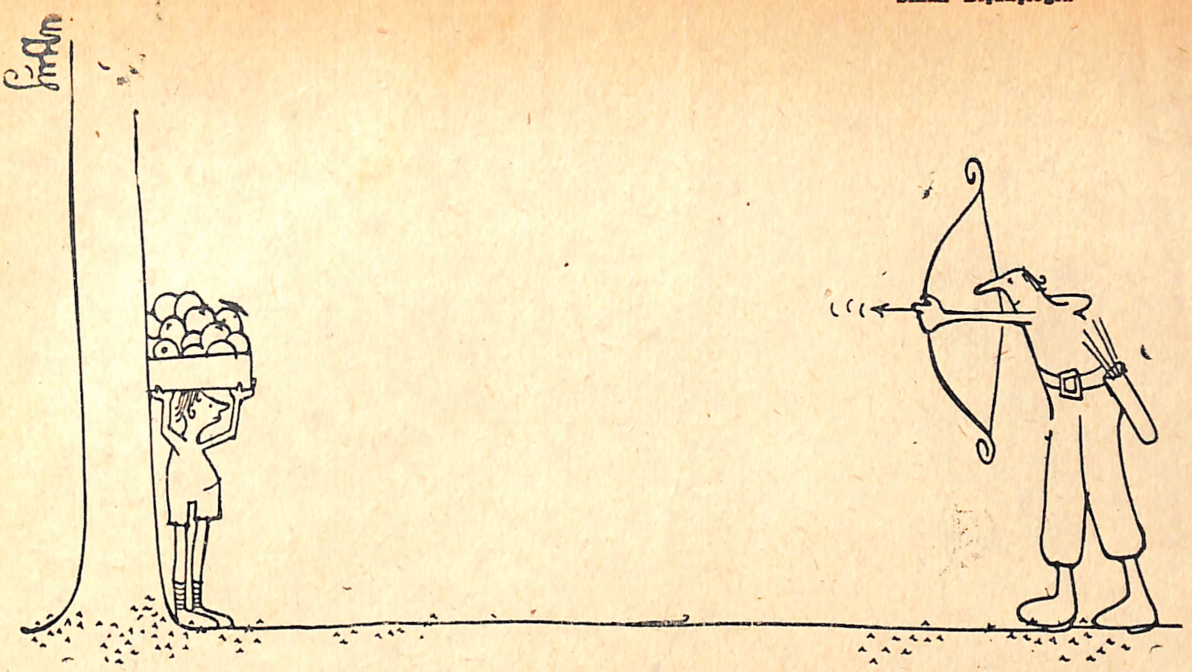

YAZISIZ

Noktaları Yürüttü

ÇAMURLUK

Artık bu kadarı da fazla. P.T.T. işletme olalı üç yıl oldu. P. T. T. işletme olurken noktaları yürüttü. Şu var ki artık P. T. T. nin noktası yok. Halk Partisi zamanında noktalıydı da ne oldu? Biraz da noktasız olsun. Hâlâ P. T. T. yi noktalı yazanlar var. Kaç kere söylediler, kaç kere yazdılar, ilân ettiler. Açıkladılar, yalanladılar. Artık nokta yok, noktalar tarihe karıştı. Halk Partisi ile beraber silindi gitti dediler. Kulak asan, dinleyen kim! Bu ne gaflet!

Bilerek yapıyorlarsa buna muhalefet değil, inatçılık derler. Bilmeyerek yapıyorlarsa artık öğrensinler. P. T. T. nin noktaları yok!

Geçen gün Dünya gazetesini aldım elime. Bir de ne göreyim: «P. T. T. nin rekoru!» diye bir başlık. P. T. T. de tam iri iri üç tane nokta! İnsaf, inkılâpçı Dünya gazetesi bunu yaparsa, Büyük Doğu ne yapmaz? Ne mi yapmaz, tutar P. T. T. nin bütün noktalarını inadına atar.

Gelelim Dünyanın verdiği habere. Londra'dan dört günde Antalyaya gelen mektup dört ayda sahibinin zor bulmuş. Ne olmuş, kıyamet mi kopmuş? Değil dört gün... Değil dört ay... Dört senenin ne kıymeti var? Ancak bir seçim müddeti. Sen kendi gözündeki mekteği görmez, P. T. T. nin üç kere iri iri noktasını seçmez, kalkar Londra'dan 4 günde gelen mektubun postahanede 4 ay kaldığını görür, lâf edersin!

Sen, evvelâ kendi noktalarını düzelt. Mürettiphaneni hâle yola koy. Bir de pireyi dizinden, deveyi gözünden kollayan bir müsahhih bul da P. T. T. nin noktalarını düzeltsin. P. T. T. nin noktaları gideli dört sene oluyor. Bu memlekette T.T.T. ler bir daha noktalı yazılmayacak. Böyle muhalefet olmaz. At noktaları artık. P.T.T. lerimizdeki ileri hamleyi köstekleme ye çalışma. Sen mektubun dört ayda verilmediğine bakma, P.T.T. nin noktalarıan bak. At artık onları.

P. T. T. de her şey var... Tel var, telefon var, telgraf var, hat var, nokta yok!

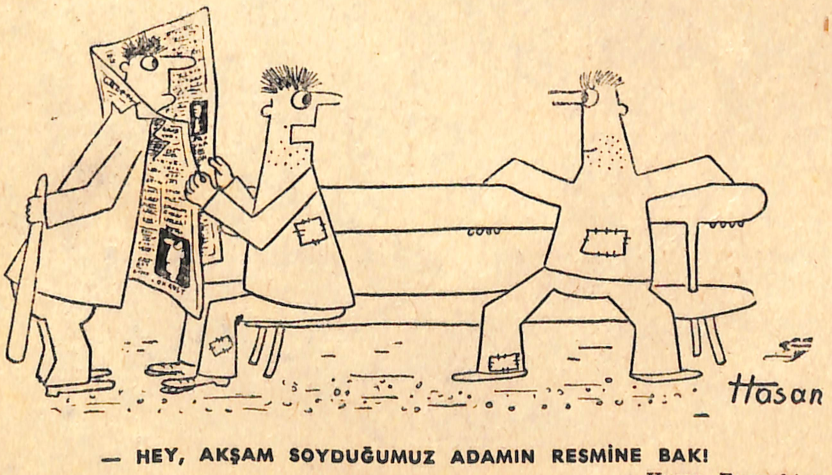

— HEY, AKŞAM SOYDUĞUMUZ ADAMIN RESMİNE BAK!

Hasan Eremektar

EVLİLİK

Pasajda oturmuş içiyorlardı. O aralık bazı tasavvurları olan şair Metin Eloğlu, Eflâtun Nuri'ye:

— Yahu, evlilik nasıl şey?

Eflâtun:

— Vallahi birader, evden dışarıya bakınca iyi hoş ama dışarıdan içeriye bakınca berbat.

DALGIN KİŞİ

Otobüs çok kalabalıktı. Henüz bilet alamamış olan Nurettin Artam, yanına gelen biletçiye tutunduğu kayışı işaret etti:

— Şunu bir dakika tutsanız da, cüzdanımı çıkarsam. Öbür elimde paketler var.

BABİL KULESİ

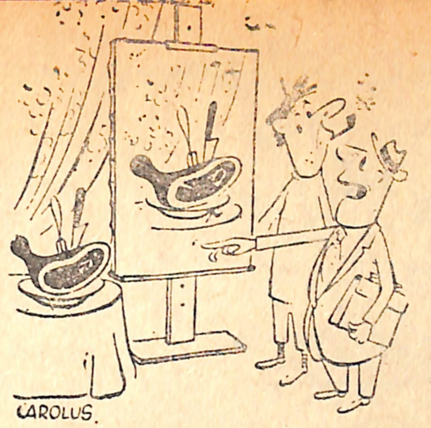

— MODELİYLE BERABER 10 LİRA VERİRİM.

— SEVGİLİM, KALBİMİN SESİNİ DİNLE..

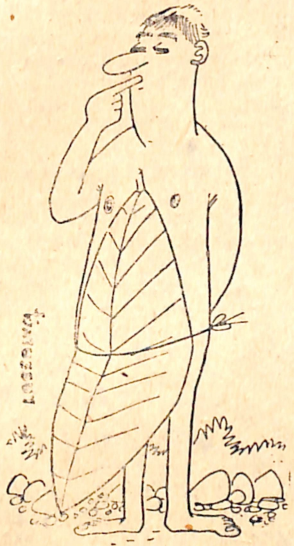

MAHÇUP NÜDİST

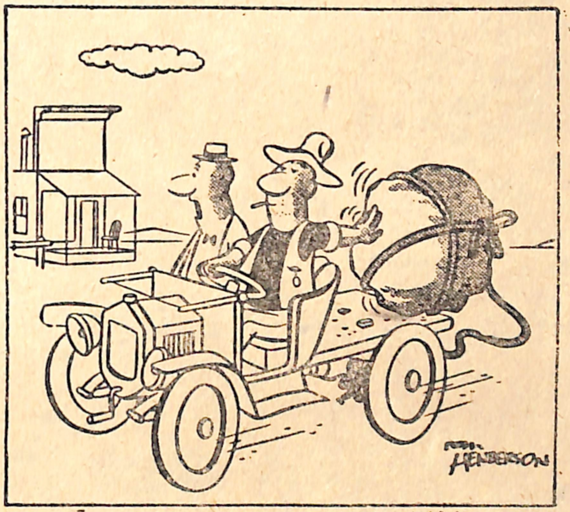

— BE BİRADER FRENİ YOK DİYORSUN. ARABAYI NASIL DURDURACAĞIZ.

YAZISIZ

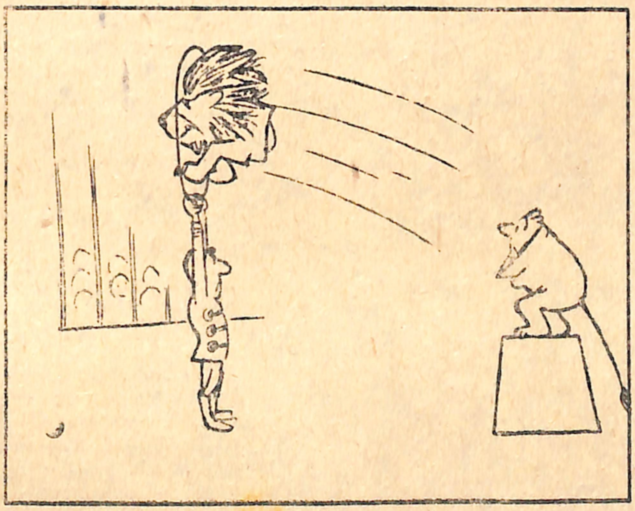

YAZISIZ

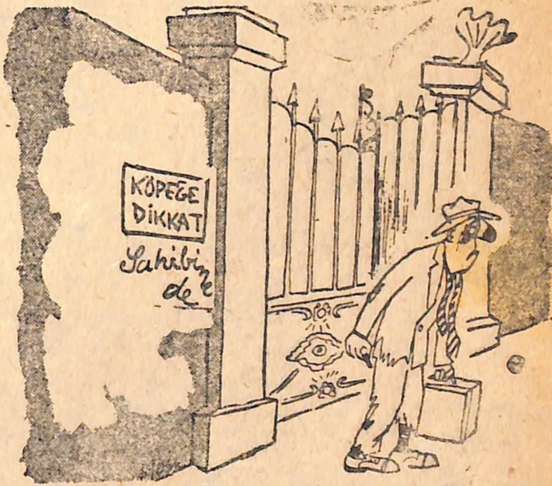

YAZISIZ

1 dakikada Karikatür

Hanımefendi, benim yüzüm eskiden böyle değildi. Herkesinki gibi benim burnum da burun yerinde, gözlerim her insanın gözünün olduğu yerde, kulaklarım bilinen yerde idi. İnanmazsınız, işte fotoğrafıma bakın! Nasıl? Güzel, yakışıklı bir adam değil miymişim? İnnamıyor musunuz? Vallahi billâhi benim resmim. Retuş bile yapılmamıştır. Tıpkı benim. Ağzımın yeri mi? O sonradan böyle yer değiştirdi. Yoksa eskiden kendi yerinde idi. Çenem mi? Söylüyorum size hanımefendi, sonradan çarpıldı diye. Yoksa benim de düzgün bir suratım vardı. Kazamı? Hayır, kaza filân geçirmedim. Yooo... Yüz felci de değil. Evliya türbesi mi? Katiyen... Hiç öyle yere su dökmek âdetim değildir. Bakın size suratımın hikâyesini anlatayım. Bir dairede işim vardı. Ben kuyrukta on sekizinci idim. Memur Bayan tırnaklarının ojesini daha yeni tazelemiş, dudaklarına ruj sürmeğe başlamıştı. Yâni daha çok vaktim vardı. Yanımda dosya dolabiyle bir masa vardı. Bunların üzeri kalın bir toz tabakaesiyle örtülü olduğundan, parmağımla oynamağa başladım. Can sıkıntısından tozlu eşya üzerime parmağımla şekiller çiziyordum. Sözüm ona boyanan bayanın resmini yaptım. Sonra orada benim gibi sıra bekleyenlerden bir ikisinin resmini çizdim. O sırada birisi:

— Siz karikatüristsiniz, değil mi? diye sordu.

Lâf olsun diye, başımı salladım.

— Hı!.. dedim.

Hemen yakama yapıştı.

— Seni bana Allah gönderdi. Ne olur benimle çalışır mısın?

Ben zâten işsiz güçsüzdüm.

— Elimden bir iş gelmez. Ayak işi filânsa yaparım.

— Hayır... rica ederim. Tevazu göstermeyin. Ben sizin gibi değerli bir karikatüristi gökte ararken yerde buldum. Rica ederim reddetmeyin.

— Yok birader, ben karikatürist filân değilim. Şaka söyledim sana...

— Niçin inkâr ediyorsunuz. İşte bu tozların üzerine ne güzel karikatürler yapmışsınız.

— Vallahi, billâhi karikatürist filân değilim!..

— Günde elli lira versem, kabul eder misiniz?

— Elli lira mı?

Elli liranın hatırı için karikatürist değil, karikatür bile

olurum. Hemen o gün işe başladım. İşim şuydu:

Gülhane Parkındaki Bahar bayramında bir de karikatür pavyonu yapmışlar. Beni pavyona soktular. Pavyon dediğim yer daracık bir kovuk. Burasını bir mukavva ile ikiye bölmüşler. Beni mukavvanın arkasına oturttular. Mukavvanın ortasından bir kurşun kalem yuvarlağı kadar delik açmışlar.

— Bu deliğin karşısıtnda müşteri gelip oturacak. Bir dakikada karikatürünü yapacak - sın! dediler.

Bir dakikada karikatür mü? Aman etme, bir dakikada ben imzamı bile atamam. Çâresiz elli liranın hatırı için oturdum deliğin karşısına. Bir çığırt - kan da, ağzında bir mukavva boru, bağırıp duruyor:

— Muhterem bayanlar, baylar! Lütfen karikatür pavyonumuzu bir kere teşrif ediniz. Dünyanın en meşhur karikatüristi Almanyalı Her Herman Şnayzer burada. Sizin bir dakikada tıpatıp suratınızın karikatürünü yapmakta olup, esasen bir hatıra olmak üzere...

Sağ olsunlar memlekette iyi niyetli vatandaşlar çoook... Pavyonun önü tıklım tıklım doldu, sıra bekliyorlar.

İlk müşterim bir kadındı. Geldi, deliğin karşısındaki sandalyeye oturdu. Elim ayağım zangır zangır titriyor. Aldım elime kâğıdı kalemi ama, çizgiler titrek titrek. Bir dakika oldu, iki dakika oldu, beş dakika, on dakika... Dışarıdakiler söylenmeğe, mırıldanmağa başladı. Bir yandan patron,

— Hadi, hadisene!.. Der durur. Büsbütün elim dolaşıyor. adın,

— Yahu işim var! diye bağırdı, yağlı boya olsa biterdi.

Bereket versin patron dilbaz, avutuyor:

— Hanımefendi, yüzünüz çok düzgün olduğundan sizi iyice benzetmeğe çalışıyor.

Zar zor on beş dakikada kadının yalnız bir kulağını yapabildim. O da münasebetsiz derecede uzun oldu.

Kadın bu kulağı görünce yaygarayı bastı. Patron,

— Aman Hanımefendi, dedi, yabancıya karşı ayıp olur. Bu adam çok büyük bir sanatkârdır. Dünyada bunun üstüne yok. Beğenmediğinizi söyler - sek, adam bizi ayıplar, san'attan anlamıyorlar, der.

adın mantosunun eteğine baka baka gitti.

İkinci müşterimin burnu o kadar büyüktü gi, bütün deliği kapadığı için burnundan başk bir şey göremiyordum. Hoş görsem de bir şey yapa - cağım yoktu ya... On dakikada deliksiz bir burun çizebildim. Patron adamı pek güç savdı. Üçüncü müşterimin yusyuvarlak bir başı vardı. Ne saç, ne kaş... Yalnız tüysüz kıp kırmızı bir baş. Bir yuvarlak çizdim, iki nokta gözle, bir çizgi ağız kondurdum, herife verdiler. Adam karikatürü alınca,

— Hiç olmazsa şuraya iki koysun!. diye yalvarmaağ başlad.ı

Patron,

— Bu herif Alman. Alman - larda iltimas yoktur, diye herifi savdu.

Artık az çok bir şeyler yapabiliyordum. Ağzı kalabalık patron olmasa işin altından kalkamazdım. Fakat bir dakikaya sığdıramıyordum. Öğleyi ettim. Öğlen paydosunda; bir sürü kadın, erkek, yaşlı, genç in - san karikatürü çizdim. Nasıl olsa benzetemediğim için, müşterilere çabuk bu hazır kari - katürleri verecektim. Öyle de yaptım. Patron işi lâfla idare ediyordu. Yalnız iki kere çok önemli yanlışlık oldu. Bir erkeğe, kendi karikatürü diye kadın karikatürü vermiştim. Patron,

— San'ata müdahale olmaz, dedi, karikatürist sizi böyle görmüş. Şahsî görüş mesele - si...

Bir kaç anlaşılmaz lâf söyledin mi, müşteriler susuyorlardı. Bir adam da köpeğinin karikatürünü yaptırıyormuş. Ben artık delikten bile bakmadı - ğım için ona bir kadın karikatürü vermiştim.

Artık nerdeyse paydos ola - cak, ben elli lirayı alacaktım. İşte o sırada hanımefendi, suratımı bu hale getiren aksilik oldu. Karikatürünü görünce bir adam,

— Ulan ben böylemiyim? Bu Alman beni hayvana benzet - miş!.. diye bar bar bağırmağa başladı. Herifi bir türlü zaptedemediler, karşımda buldum. Sâhiden hayvana, hem de yabani hayvana benziyordu. Beni ensemden tutup havaya kaldırdı. Karikatürü göstere - rek,

— Ulan, ben böyle miyim? dedi.

Bir kere Alman olduğum i - lân edildiği için, herife yalvaramıyordum da... aYlnız o,

— Ulan ben böyle miyim? dedikçe, bildiğim tek Almanca kelime ile,

— Nayn!.. diyordum.

Herif,

— Dur ulan, ben senin suratını bu karikatürdekine benzeteyim de sen gör! dedi.

Ağlamaktan başka elimden bir şey gelmiyordu. Mengeneye kıstırır gibi vücudumu ayaklarının arasına sıktıştırdı. Sonra, elindeki karikatüre baka baka, tıpkı bir heykelci gibi, suratımı yumrukladı, to - katladı, tekmeledi: Bazı yerlerini de çakı ile kazıdı, traş etti. Çenem çarpıldı, kulağımın biri koptu. Ağzımla bur - num yer değiştirdi. Fakat ne dersiniz, herif benden san'atkârmış. Ben onun karikatürünü benzetemedim ama, o be - nim suratımı Allah için tıpkı tıpkısına karikatürdeki surata benzettir.

Üstelik elli lirayı da alamadım.

Yaaa, işte böyle hanımefen - di, vallâhi, billâhi, namussu - zum ki benim suratım eskiden böyle değildi.

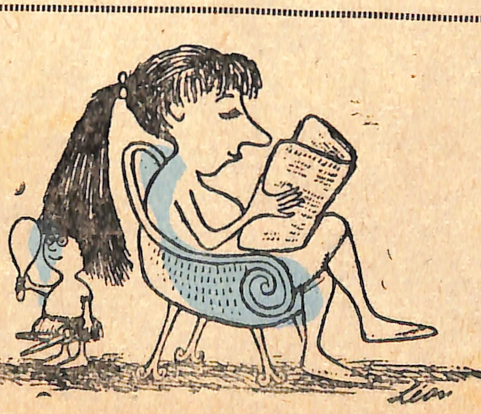

YAZISIZ

— TEMBEL MAHLÛKI..
280 EDERI...

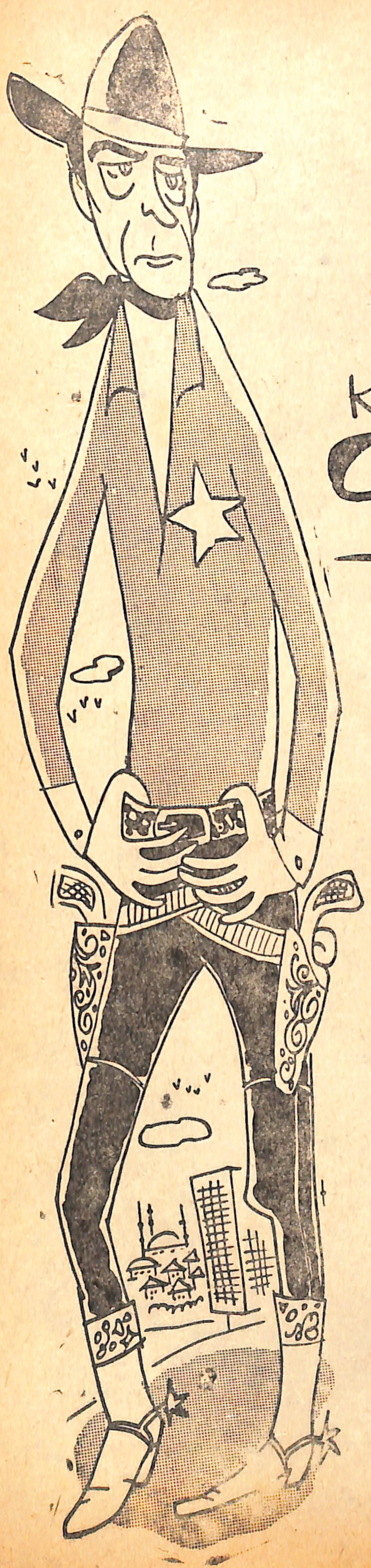

Kadınların Sevgilisi Gary Cooper HİLTON'DA

Çocukların sevgilisi Denni Kaye'den, erkeklerin sevgilisi Martine Carol'den sonra, kadınların sevgilisi Gary Cooper de aramızda. Sevgiden yana çouk çocuk, kadın erkek bütün memleket gırtlağımıza kadar duyduk.

Hiltondayız. Lise mezunu, üniversite mezunu... ve bütün diplomalı diplomasız arkadaşlar buradayız. Bol miktarda da kadın hayranlar dolmuş salona.

Kızıyla karısının arasında Gary Cooper kapıda görününce hayranlarda şafak attı. Masalar, sandalyalar ispiritizme tecrübelerinde olduğu gibi tiril tiril titremeye başladı. Mahcup ihtiyar, bir jönprömiye gururiyle, önce kapının yüksekliğini hesapladı, dimdik yürüyerek geldi, aramıza oturdu. Karısı, hayranların yüzlerindeki isterik çizgileri memnunlukla süzdükten sonra bile bile bir teşrifat hatâsı yaparak en yakışıklı bir arkadaşın yanına oturdu:

«Beklettik!» dedi.

En İngilizce bilmeyenimiz bile bu «Beklettik» kelimesini ezberlemişti. Evet bekledik, ne olacak!

Hayranların gözü sevgililerindeydi. O da, ilk baloya gelen kolejli bir genç kız gibi renkten renge giriyor, boncuk mavisi gözlerini karşı duvara dikiyordu. Aman, ne bakış, ne bakış! Hafiften gülüyordu. Aman ne gülüş, ne gülüş! O da karısını tasdik etti:

«Evet, beklettik!»

Aman ne ses, ne ses!

Sarı düğmeli lâcivert bir Galatasaray ceketi giymişti. Aman ne ceket, ne ceket! Gri filâfil bir pantalon. Sarı gömlek, mavi boyunbağı. Kahverengi püsküllü makosenler. Masmavi gözleri, bembeyaz dişleri de hesaba katılırsa, adam yağlı boya paleti gibi duruyor önümüzde...

Söze bir yerden başlamalı. Münasebetsiz bir soru lâzım. Bir arkadaş Türkçe:

«Boy!»

Diye başlıyor. Yakışıklı ihtiyar:

«Boy mu?» diyor «Bende boy yok!»

Hayret! 1.89 boyundaki adam neler söylüyor:

«Bir kızım var, Mari... Hepsi o kadar!»

Ortaya bir tercüman bayan çıkarak gazeteci arkadaşın sorusunu İngilizceye çeviriyor:

«Boyunuzdan şikâyetçi misiniz?»

«Hayır» diyor, «Yavaş yavaş uzadığı için alıştım.»

«Uzun boy işinize yarıyor mu bari?»

«Çook. Kendimi kadınlardan daha kolay koruyabiliyorum. Kolay kolay yetişemiyorlar dudaklarıma.»

«Anita Ekberg'in boyu nerenize geliyor?» diye soruyorum.

Karısı:

«Aman bırakın şu soğuk kızı!» diye tersliyor beni.

«Kocanız da o fikirde mi acaba?»

Gary Cooper:

«Karım daima haklıdır!»

Karısı atıldı:

«Hayır» dedi, «Kocam haklıdır»

Holivut'ta kavga etmeden boşanmadan 22 sene kalabilen bu mesut çiftin hayat felsefesi bu «hak verme» prensibinde toplanıyordu.

Karısı:

«O gibiler kocamla boy ölçüşemez!» diye kestirip atmak istedi ama biz peşini bırakmadık.

«Ama, Anita Ekberg yüksek artisttir!» diye kışkırtmak istedik.

«Ne kadar yüksek olursa olsun kocamın omuzuna bile yetişemez!»

«Ya kocanız eğilirse?»

Şişk terrüman hanım:

«Bizde de bir uzunboylular cemiyeti kuruluyor...» diye lâf karıştırdı.

Kızı Mari:

«Bizde de var!» dedi.

«Babanız reistir herhalde...»

Gary Cooper bir çok fıkralar bildiğini ifade eden bir gülüşle:

«Ben bir metre seksen sokuz santimle kapıcı bile olamam» dedi.

Bayan tercüman:

«Bizim cemiyete girin!» diye tavsiyede bulundu.

«Gayesi?»

«Deve tımarı!»

Bu boy konusu uzayıp gidiyordu. Değiştirmek için:

«Hangi artistle film çevirmek istersiniz?» dedim.

«Hangisi olursa olsun!»

«En fazla hangisi? Marilyn mi, Rita mı, Gina mı, Sophia Loren mi? Yoksa Anita Ekberg mi?»

«Bir şey söyleyemem.»

«Canım deyin bir şey!»

«Diyemem! Dönüp dolaşıp kürkçü dükkânına dönecek değil miyim. Darıltırız!»

«Dönemeyeceğiniz günler de gelir»

«Gelmez. Beni artık teneşir temizler!»

«Siz teneşire de sığmazsınız!»

Nöbet yerinde ölmeye karar vermiş bir kahraman çalımı ile:

«Ben kocaya gidip de beyaz perdeyi bırakacaklardan değilim!»

«Anita Ekberg gibi...»

Karısı yine karıştı:

«Hayır!» dedi «Grace Kelly gibi demek istiyor.»

«Kahramanlık yakışıyor size...» dedim. «Filmleriniz baştan aşağı kahramanlıkla dolu...»

«En kolay iş kahramanlıktır da ondan..»

«Kolaydır demek...»

«Yüksekçe bir yere çıktım mı tamam! Atla koltuğun hiç farkı yok. Ayağın yerden kesildi mi başlarsın değişmeğe!»

Böyle şeylerden hoşlanmıyan bir arkadaş damdan düşer gibi:

«ızınızı kime vereceksiniz?» dedi.

«Herhalde size değil!»

«Neden değil?»

«ÇÇünkü bana sorarak kızımı almanız imkânsız.»

«Annesinden istesem...»

Annesi kızmıştı:

«Canım, kendisinden istemek neden aklınıza gelmiyor?»

«Biz böyleyizdir... Annesinden, babasından isteriz.»

«Vermezse?»

«Kaçırırız!»

Babası bir delikanlı çevikliği ile fırladı. Bir Teksaslı fiyakasiyle:

«Kaçır da göreyim!» dedi.

Hayranlarının ağzı açık kalmıştı. Aman ne boy, ne boy! Fotoğrafçılar fırsatı kaçırmıyor, boyuna resim çekiyorlardı. Vakit gazetesinin Eleni'si objektifi arıyor, bir türlü bulamıyordu. Eli ayağı titremeğe başlamıştı. Yarın Vakitte, telfotoyla gelmiş resimler gibi iplik iplik bir fotoğraf çıkacaktı.

Hayranlar etrafını çeviriverdiler. Burnunun dibine sokuluyorlar, ağzının içine giriyorlardı. Hattâ bir tanesi koluna asılmış, fotoğrafçıya işaret ediyordu.

Teşrifatçı tercüman bayan teşrifat hatâlarına meydan vermemek için çırpınıp duruyordu.

Karısı 22 senelik evlilik süresini 23 e uzatabilmek için olgun gülüşünü kaybetmemeğe çalışıyordu. İşi tadında bırakmak için teşrifatçı bayan:

«Tamam!» dedi «Bu kadar!»

Bu yerinde müdahalenin vazifesinden ziyade kadınlığından geldiği meydandaydı.

Yakışıklı ihtiyar, hayranlarını selâmladı. Aman ne selâm, ne selâm! Sonra kızını kısrağını toplayıp çekilip gitti.

Aman ne gidiş, ne gidiş!

STEPNE

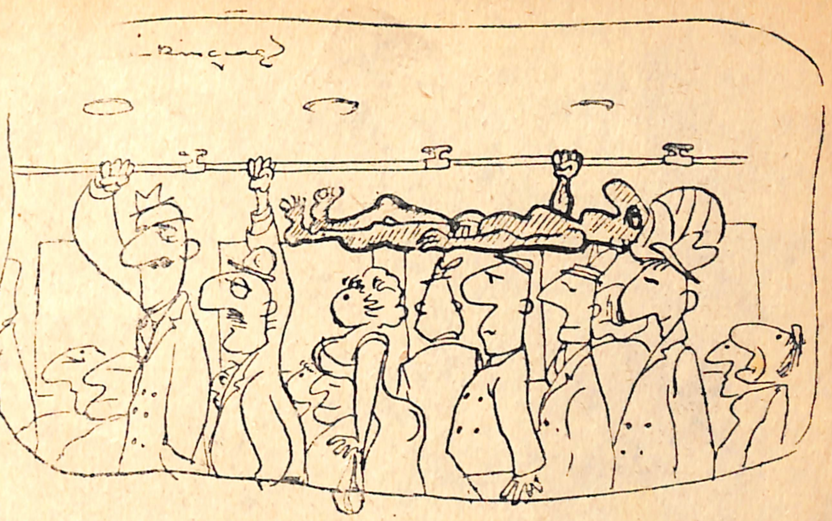

HİNT FAKİRİ TRAMVAYDA

Şadi Dinçcağ

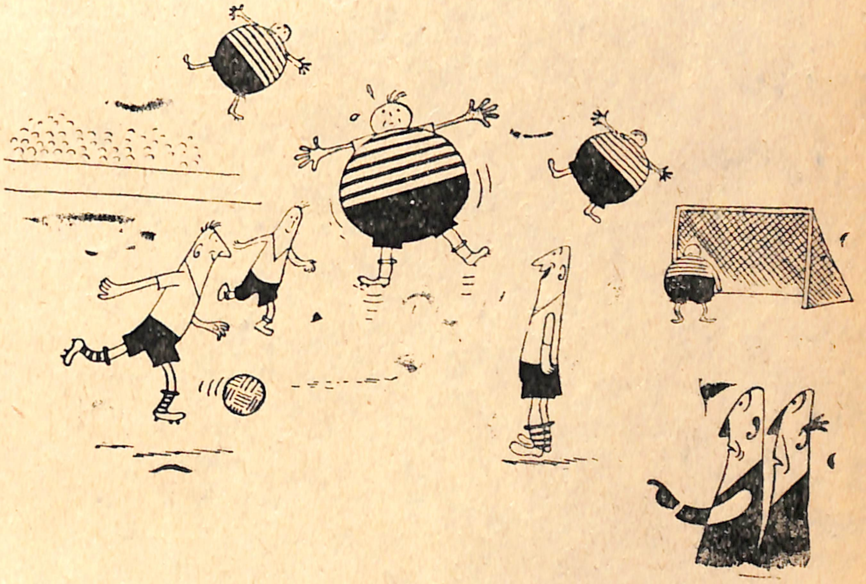

— BİZİM TAKIM DA AMMA ŞİŞTİ YAHU!...

M. Uykusuz

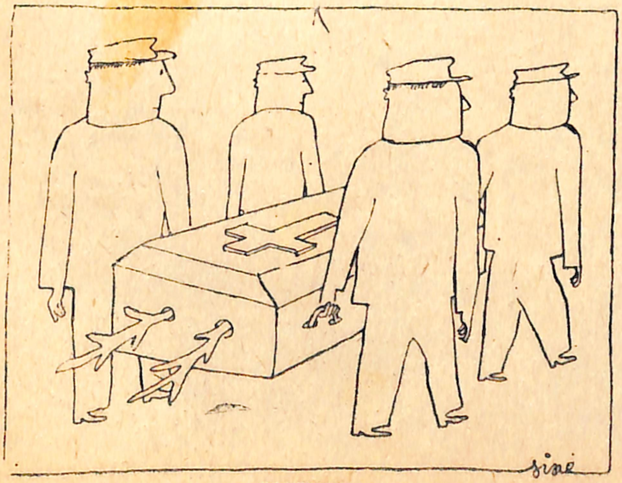

YAZISIZ

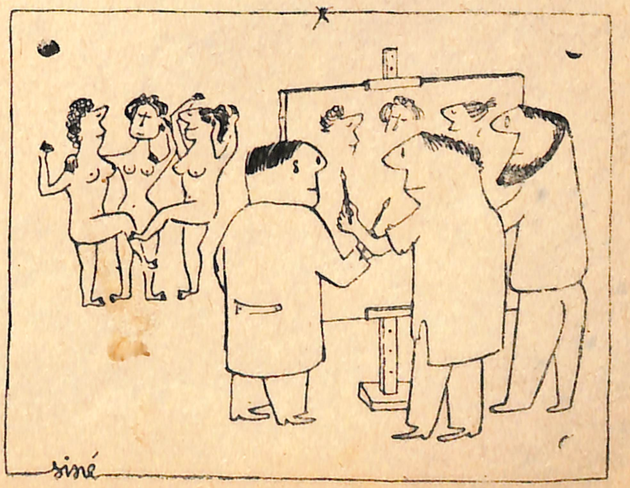

YAZISIZ

Siné (Le Rie)

GAZETE KÂĞIDINDAN ELBİSE YAPILIYOR (GAZETELER)

— HANIMEFENDİ BİZE KADAR TEŞRİF ETSENİZ DE TEFRİKANIN İÇ SAYFADAKİ DEVAMINI DA OKUSAM...

YAZISIZ

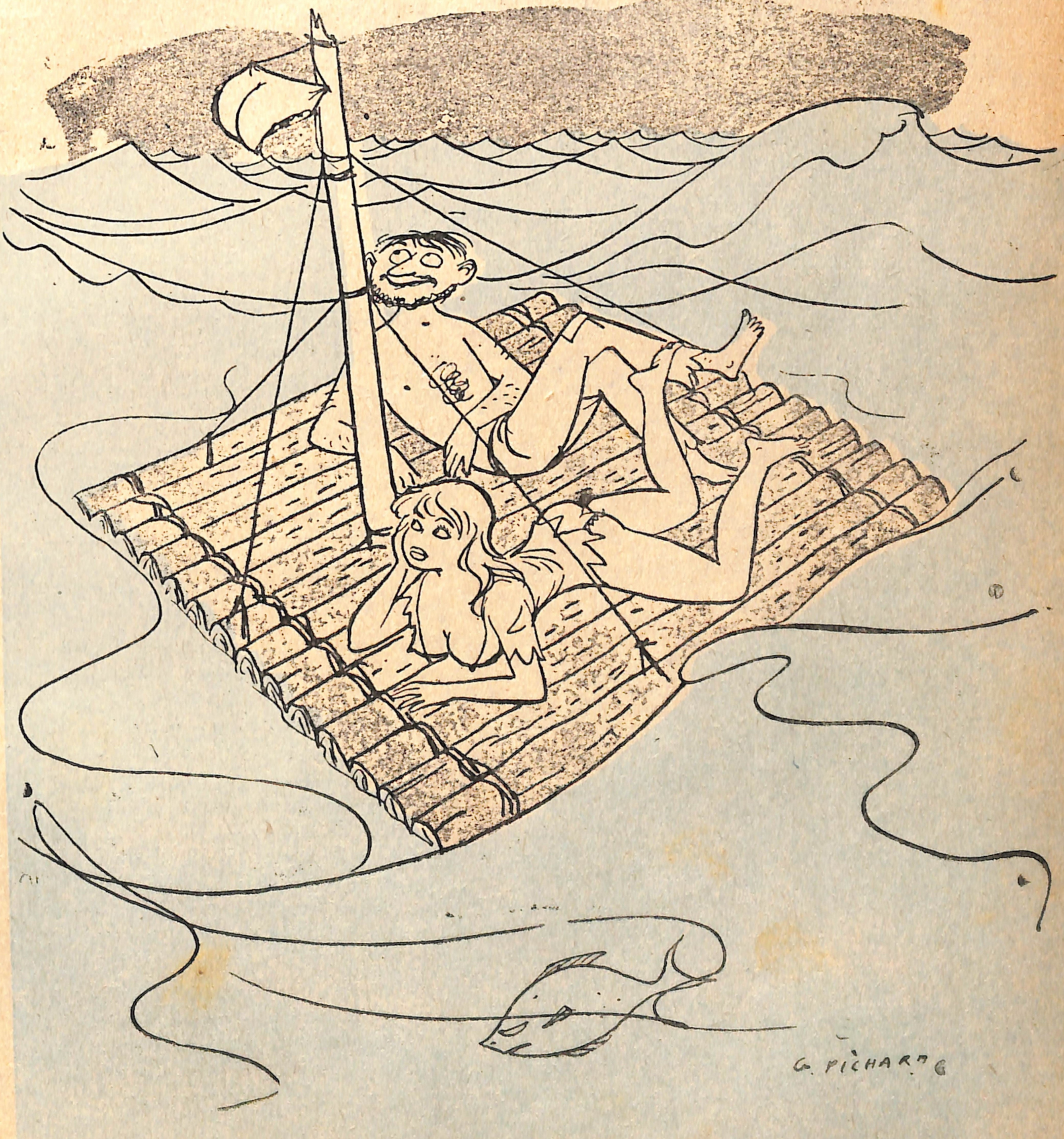

— İŞARETİMİZ GEMİCİLERİN DİKKATİNİ ÇEKECEK

Suat Yalaz

YAZISIZ HİKÂYE

HİKÂYE

İĞNE

Ben çok sürttüm bu yaşa gelinceye kadar. İpini çekmediğim kapı kalmadı. Her girdiğim yerde bir çıraklık süresi kadar bile bekliyemediğim için bir baltaya hâlâ sap olamadım.

Babam çok ters adamdı. Hangi işe elim yatmazsa tutar beni, o işe verirdi. Bir gün kahvesini getirirken fincanını kırdım. Ertesi gün kahveci çırağı oldum. Cam kırdım, camcı yanına verdi. Kapıyı açarken kilidi bozdum, oldum çilingir çırağı. Sakalım uzadı, baktı ki elim usturaya değil, jilete bile yatmıyor, verdi berberin yanına. Hangi işe girdimse ne yapıp yapıp kendimi kovduruncaya kadar çalıştım. Bu arada ne okumayı öğrenebildim, ne yazmayı. Bir gün: «Senin yüzünden cahil kaldım!» diye dert yanacak oldum:

«Kolay!» dedi. «Veririm matbaaya, olursun bir gazeteci.»

Haklıydı:

«En iyisi, ver mürettibin yanına da çekirdekten yetişeyim!» dedim. İki defa sözümü dinlemişti. Fakat bu sakarlık, orda da imdada yetişti. Mürettibin harf kasalarını devirip koğulduktan sonra:

«Yoook!...» dedi. «Öyle kolay kolay kurtulamazsın. Seni mutlaka gazeteci yapacağım. İş matbaadan içeriye girmekte. Gazete müvezzii olacaksın!»

Ertesi gün alıp gazeteleri koltuğumun altına, bütün İstanbulu dolaştım. O zaman bağırmak serbestti:

«Cinayeti yazıyor!» diye bağırdım mı almıyacak varsa, yoldan dönüp alıyordu.

Bir gün şeytana uydum satıştan toplanan paralarla yazı tura oynadım. «Yazı!» dedim, kaybettim, «Tura!» dedim kaybettim. Paraları geri isteyince, bir araba da dayak yedim. Üst baş yırtık içinde geldim eve.

Babam «Otur, dik!» diye yapıştı kulağıma.

İğneye ipliği bir saatte geçiremedim. Elim dikişe yatmıyordu. Babam:

«Deve!» dedi. «Beceriksizlik bu kadar olur. Deveye sormuşlar, ne iş yaparsın, diye. Terzilik, demiş. Elin, ayağında yakışır ya, demişler. Senin gibi!»

Ertesi gün beni bir terzinin yanına verdi.

Dükkânda bir usta, bir kalfa, iki de çırak vardı. Çıraklar mikrop mu mikrop... Bütün dükkânın işlerini bana yaptırdıkları yetmiyormuş gibi türlü muziplikle canımı yakarlardı.

Bir gün usta, elime bir şayak parçası tutuşturdu:

«Öğle paydosuna kadar yerinden kıpırdamadan dikeceksin!» diye de tembih etti. Sandalyemi çektim. Herkesin ayrı sandalyesi, ayrı minderi vardı. Oturmamla kalkmam bir oldu. İğnemi minderimde unutmuştum. Usta:

«Deve!» dedi. «İğnenin yeri minder mi?» Kalktı kulağıma asıldı:

«Söyle!» dedi. «Bir daha iğneyi minderde bırakacak mısın?»

«Hayır!» dedim ama kulağımdan da hayır kalmamıştı.

Bu adama ne oluyordu. Canı yanan bendim.

Şayak parçasını aldım dizime... Ustanın tarif ettiği gibi ipliksiz iğneyi boyuna sokup çıkarıyordum.

Murat karşımda oturuyordu. Sinsi sinsi bana bakıyor. Hüseyinle göz göze geldikçe gülüyorlardı:

«Tamam!» dedim içimden «İğneyi mindere yerleştiren bu hergeledir.» Ustaya şikâyet, çocukluk olacaktı. «Dursun» dedim. «Bırakmam yanına bu iğneyi!»

Yeri hâlâ yanıyordu. İğneyi çuhaya sokup çıkarırken fır - sımdan elim durmuş, Muradın yüzüne baka kalmıştım. Beni büsbütün zıvanadan çıkarmak için yavaşça:

«Çok mu acıdı?» dedi. Pis pis gülüyordu. Hiç cevap vermedim.

«İğnenin ucu etine değmeden terzi olamazsın. Bak bundan sonra iş kolaylaştı!»

Öğle üzeri dükkânı bana bırakıp yemeğe gittiler. Aldığım peynir ekmeği yemeden önce Muradın minderine güzelce iğ-

Her Hafta Bir Adam

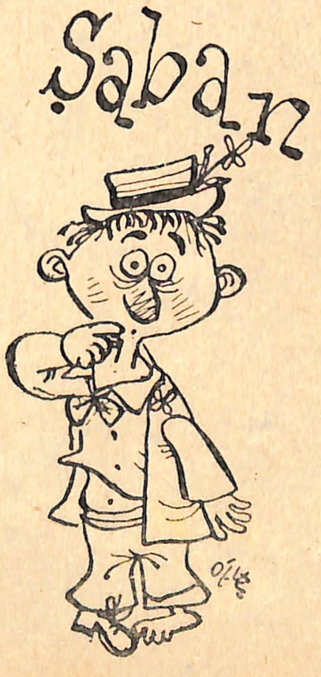

Akıllı bir adamın bütün hususiyetlerine nedense bir türlü malik olamıyan, daima gömleğini önce ters giydikten sonra tekrar çıkarıp yüzünü giyen, her konuşulan kelimeye büyük bir mâna verdiği halde bir mâna çıkaramıyan, her Adaya gidişinde Boğaz iskelesinden vapura binip soluğu Büyükdere'de alan, ceketi, pantalonu, ayakkabıları, şapkası ile ismine daima lâyık olmıya çalışan, radyonun içinde adam olduğunu zanneden, saate bakmasını bir türlü beceremiyen, Sinemada arasıra yerinden kalkıp perdeye kadar gidip «üç buutlu filmlerde» artistin elinden düşürdüğü mendili vermek isteyen, kapalı çarşıya her girişinde kaybolan, Millî baynu 4 lisan bilen şahane güzellikte bir karısı vardır. ramlarda Taksimdeki geçit resmine iştirak eden, maçlarda kalecinin her topu tutuşunda gol diye bağıran, yıldız parkından hatıra olarak arkadaşlarının resmini çekmeye kalkarak objektifi açık bırakan, velhasıl Şaban tam isminin adamıdır. Fakat Şabanın kolej mezu-

YAZISIZ HİKÂYE

HALDEN ANLIYOR

Birinci adam — Ben çok az konuşan bir insanım.

İkinci adam — Halden anlarım, ben de evliyim.

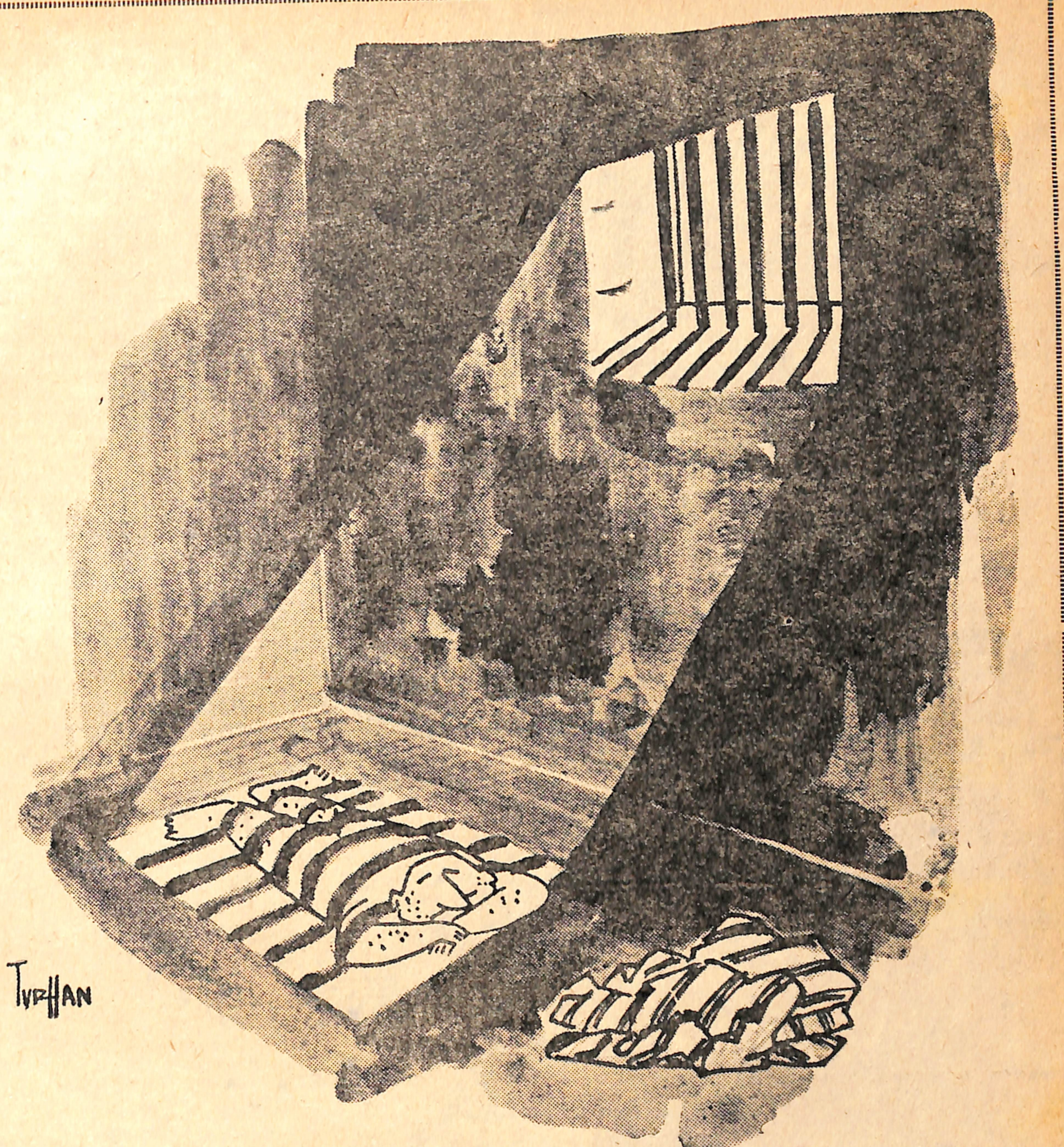

GÜNEŞ BANYOSU

Turhan Selçuk

neyi yerleştirdim. Onun nasıl oturur oturmaz ayağa fırlayacağı gözümün önüne geliyor, kendi kendime şimdiden gülüyordum. Tam peynir ekmeğe oturacaktım ki:

«İğneyi Hüseyin yerleştirdiyse» diye düşündüm. Onu da boş bırakmamalıydım. Bir iğne de Hüseyinin minderine yerleştirdim. Hayır ikisine birden koymam doğru olmazdı. İkisi birden oturmıyacaklardı sandalyelerine. Birini sonraya bırakmalıydım. Tam Muradın iğnesini çıkaracağım sırada kapıda ustayı gördüm. Yanında o yeni tanıştığı iri kalçalı kadın vardı.! Demek gezmeğe gideceklerdi.

«Oh!» dedim. «Öğleden sonra usta yok!»

Ama sevincim çok sürmedi: Kadına:

«Gel» dedi. «Birer kahve içelim!» Tuttu Muradın sandalyesini kadına uzattı, Hüseyininkini de kendine ayırdı. Ben şaşkınlıktan dona kalmıştım. Kadın, kalçalarının bütün heybetiyle mindere oturunca; «Ayyy!» diye fırlaması bir oldu. Usta ters ters yüzüme bakarak:

«Ulan!» dedi. «Senin işin bu!» Nasıl oldu da kulağıma yapışmadı: Ben savunmasını yapmak zorundaydım:

«Valla haberim yok ustacığım!»

İnanır göründü. Yahut da kulak işini sonraya bıraktı.

Hüseyinin sandalyesine yapışarak:

«Al!» dedi. «Buna otur!» Kadın korka korka alırken usta:

«Hadi» dedi. «İki kahve söyle bize... Biri çok şekerli olsun!»

Ben kapıdan fırlarken kadın ilkinden daha acı bir «Ayyy!» daha koyverdi. Ustanın küfürü bile zor yetişti arkamdan:

«Vay...»

Küfürün ucu babama kadar uzanıyordu.

Ben, korkudan kohveleri bile söyliyemedim. Çıkış o çıkış! Ustayla kalçası büyük sevgilisi kahveyi bekliye dursunlar.

Ben hâlâ dükkân dükkân sürtüyor, çıraklığını edecek zanaat, tokadını yiyecek usta arıyorum...

Ne vakit düğmem kopup iğneyi ipliği elime alsam, en nazik yerime elimdeki iğnenin «Ciz!» diye battığını hissediyor, peşinden de gözümün önüne yanlış alınmış bir intikamın gülünç sahnesi geliyor, katıla katıla gülüyorum.

SADAKA

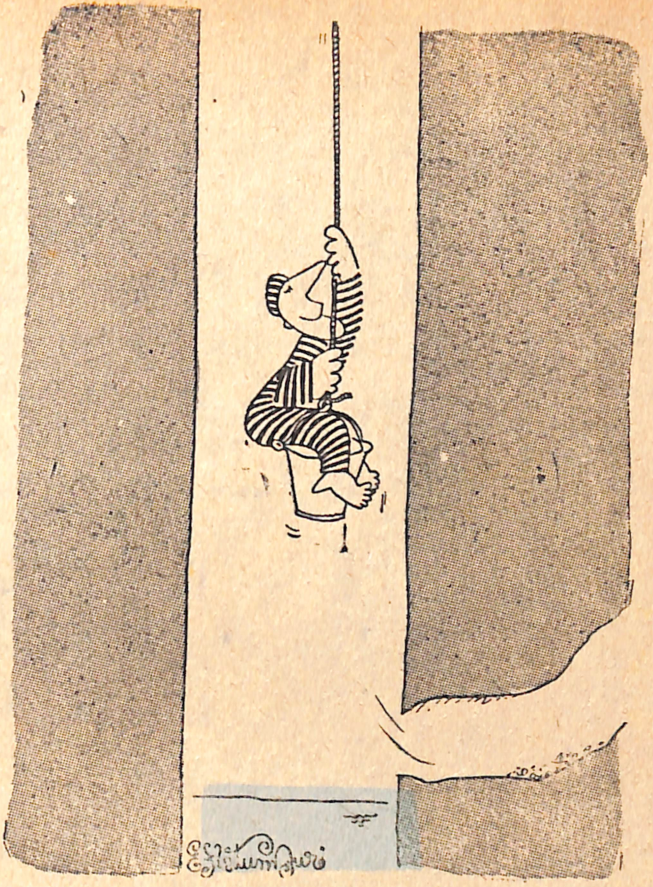

TALİH

— YANGIN MI VAR? YANLIŞ NUMARA ÇEVİRDİNİZ. BURASI İTFAİYE DEĞİL!...

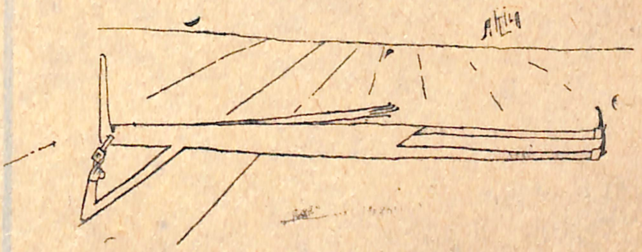

İNTİHAR

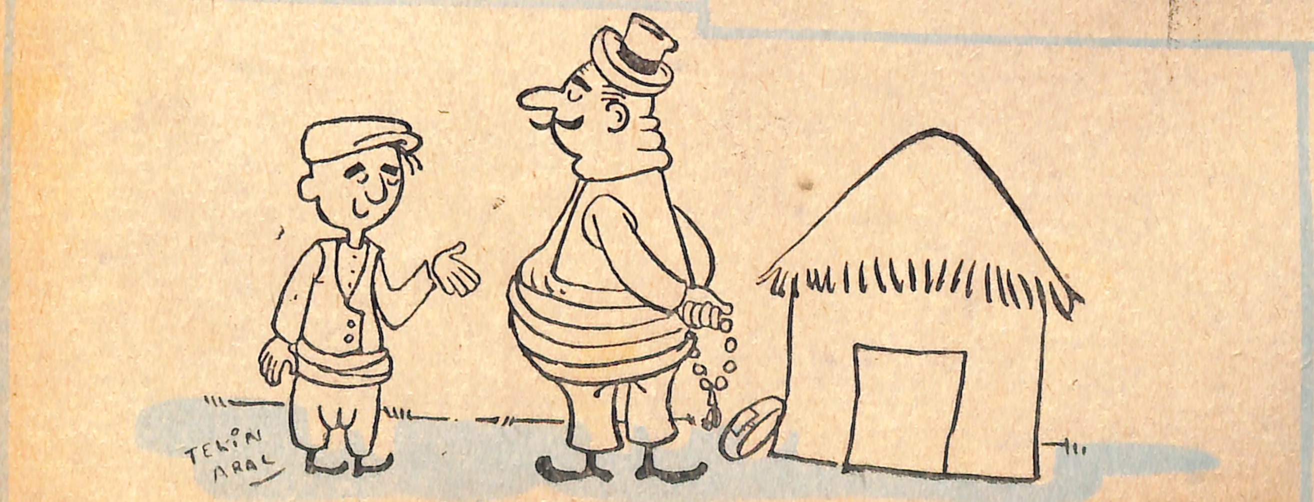

— GADİLLÂHI AHIRDAN ÇIKARALIM MI AĞA?

Acıklı bir Zamparalık Hikâyesi

Bir zamanlar adam kıtlığında, oldukça önemli bir işin başında bulunuyordum. Emrim altında üç yüze yakın insan, otuz at, sekiz araba, iki yüksek mimar, bunlardan başka da bir sürü işe yaramaz dosya, defter vardı. İşte mimar Sâlim'i ben o zaman tanıdım. Edebiyat sevdiğinden mi, yoksa bana acıdığı için sever göründüğünden mi bilmem, hatırımı kırmaz yazdığım hikâyeleri okurdum, o da dinler - di.

Sonra ben o önemli işi kaybettim. Yalnız önemli değil, önemsiz işleri de, bütün işleri de kaybettim. Kala kala bir zamanlar uyuzumu kaşımak için yazdığım hikâyelere kaldım.

Ben mimar Salim'i filân unuttum. Aradan da yıllar geçti. Öyle bir haldeyim ki, diz boyu rezaletin içindeyim. Paçalarımdan sefalet akıyor. Öylesine ki açlığımı bastırsın, iştehamı kessin diye Cigaraya işte o zaman alıştım. Cıgaranın birini söndürmeden birini yakıyorum. Cıgara bulmak kolay. Kım olsa bir cıgara ikram ediyor. Daha olmazsa istersin, ayıptan sayılmaz.

İşte böyle bir zamanım. Yirmi dört saatte üçüncü sınıf bir lokantada «az fasulye» ile dörtte bir ekmek yiyebilir - sem, kendimi pek mes'ut hissediyorum. Kendim nerde olursam olayım, her daim burnum kafdağında olduğundan kimselere de hâlimi arzede - miyorum. Anlayan anlıyor. Hattâ:

— Hadi buyurun yemeğe gidelim! diyenlere, eyvah açlığımı çaktılar diye,

— Afiyet olsun, siz yiyin, az önce ben tıka basa yedim, diyorum.

Dahası var. Bu kadarla da kalmıyorum.

— Ağzınıza lâyık, demin şurda bir yoğurtlu kebap yedim, enfes doğrusu... Bir de üzerine kaymaklı kadayıf... Nah, buraya kadar tokum.

Bunları söylerken ağzım sulanıyor, belli etmeden yutkunuyorum. Sonra da lokantaya giden arkadaşlara.

— Bir cıgaranız var mı? Almayı unutmuşum, diyorum.

Galiba durumumu size biraz anlatabildim. Şubat ayının ayaz bir gecesi. Ayağımda bir ayakkabı var, pençesinin yarısı yok, ayaklarım yere bası - yor. Bütün züğürtlerin yaptığı gibi elime üç kuruş geçti mi, eskiliği belli olmasın diye bu tabansız iskarpinleri boyatıyorum. Pantolon lime lime, üstümden dökülüyor. Üstümde beyaz keten bir garson ceketi var. Bu ceketi yazın on liraya hazırcıdan almıştım. İki dirseği de, birer avuç eninde delindi.

Bereket versin, bütün bunların üstüne İngiliz gabardininden bir pardesüm var. Bütün ayıbımı örtüyor. Ne kış ortasında dirsekleri delinmiş beyaz ceket giydiğim, ne dizleri gitmiş pantolonum belli olmuyor. Hele tabansız papuçlar da pırıl pırıl... Ben o zamanlar değeri anlaşılmamış bir yazar pozundayım. Bu davranışımı kendime olduğu gibi başkalarına da yutturmuş ol - malıyım ki, üzerimdeki eski İngiliz gabardininden pardesüyü, kendimi yutturduklarımdan biri vermişti.

O soğuk şubat gecesi, iki gündür ağzıma lokma koymamıştım. Eskiden Beyoğlunda bir Nısuaz Pastahanesi vardı. Benim gibi, değeri anlaşılmamış ta, ne mal oldukları öl - dükten sonra anlaşılacak hikâyeciler, şairler, esersiz romancılar, piyes yazarları orada toplanırdık. Nısuvaz'ın sahibi, dört sene önce ölen Niko, bizim züğürt olduğumuzu bildiğinden bir su bile içmeden burada bedavadan oturup gece yarılarına kadar,

— Falan muharrir metelik etmez,

— Filân şairde iş yok!.. diye patırtı etmemize, güya edebî tartışmalarımıza ses çıkarmazdı. Ama kırk yılda bir içimizden birinin bir kahvelik parası olsa, kahveyi en azından üç dört kerre değiştirir, zavallı Niko'ya etmediğini bırakmazdı.

Ben o gece Nisuvaz'da yalnızdım. Açlıktan gözlerimin önünde renk renk daireler, kelebekler uçuşuyor, pır pır yıldızlar yanıp yanıp sönüyor. İnadına da tanıdıklardan hiç kimse, o gece gelmiyor ki, açlığımı bastırmak için bir cıgara istiyeyim. Kalkıp dışarı çıkmak için dizlerimde derman yok. Gözlerim kapıda. Der - ken efendim, kapıdan içeri bizim mimar Sâlim girmez mi? Yanında da üç arkadaşı daha var. Biz göz göze geldik, tanımamış gibilerden başımı çevirdim. Ama o koşarak geldi, boynuma sarıldı. Biraz gayret etmesem, ellerinin arasında askıdan düşen elbise gibi yığılıp kalıvereceğim. Nasılsın? Sen nasılsın? Ne var ne yok? Daha daha nasılsın?

Ben hep eveleyip geveliyorum. Nasıl olduğumu çaktırmamak için lâf canbazlığı yapıyorum. Sâlim,

(Lütfen sayfayı çevirin)

— BU SULARDA BÖYLE BALIK GÖRMEMİŞTİM

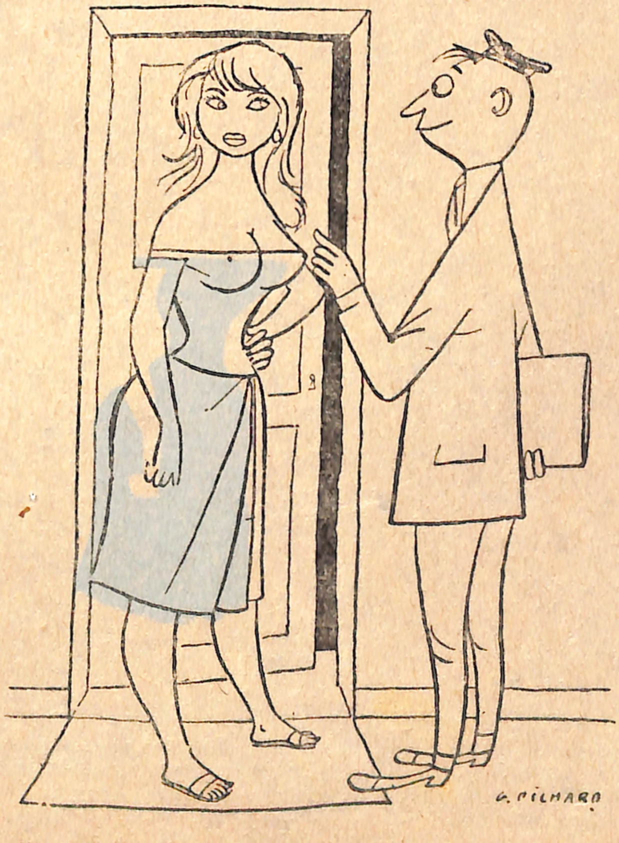

HAVAGAZI MEMURU — ŞİRKETİMİZ SİZİN GİBİ BİR ABONESİYLE İFTİHAR ETMELİDİR.

— Bu akşam sizi bırakmam, diyor, bana.

Hâlâ eski alışkanlıkla sen diyemiyor da, siz diyor. Belli ki, vaktiyle gösterdiğim güler yüzden, arkadaşlıktan memnun kalmış.

— Yapma etme Sâlim'ciğim, işim var, falan fıstık dedimse de dinletemedim. Koluma girdi, zorla beni Nisuvarz'dan çıkardı. Bir lokantaya doğruldular. Ben hemen, her zamanki gibi,

— Beni affedin dedim, az önce bir yoğurtlu kebap yedim, ağzınıza lâyık... Üstüne de kaymaklı kadayıf... Nah burama kadar tokum.

— Öyleyse içelim! dediler.

Girdik bir meyhaneye.

— Ne içersin?

— Tok karnına hiç bir şey içemem.

— Yooo... Vallahi olmaz. Garson, votka getir.

Votkalar geldi. Onlar gerçekten tok oldukları için meze söylemediler. Limon suyu ile votka içeceğiz. İki gündür bom boş mideme votka, bir alev damlası gibi düştü. Birden bütün karnım tutuştu sandım. Gözlerimden şimşek çaktı. İkinci kadehte feleğimi şaşırdım. Üçüncüsünde, affedersiniz bir geğirdim, ağzımdan alev fışkırıyor sandım. Kaç kadeh içtiğimi hatırlamıyorum, yalnız arada,

— Votkayı birayla karıştırınca iyi olur, dediklerini hatırlıyorum. Biraları da içtik. Midemde sanki yeni ötmeğe başlayan bir horoz var. Ötmek için zorlanıyor, zorlanıyor, bir türlü sesi çıkmıyor. O meyhaneden, ayakta içilen başka birine girdik. Yemek yedim, dediğime bin kere pişman oldum ama iş işten geçti bir kere. Ordan başka bir tezgâha... Derken gece yarısı sokağa döküldük. Delikanlılar,

— Kadın!.. diye tutturdular. İçimden,

— Hah, dedim, şimdi artık ellerinden kurtulurum. Onlardan bir iki yaş büyüğüm diye, belki de eski günlerin tesiriyle az çok sayıyorlar. Kadını bulunca, beni bırakırlar, gece yarısından sonra Beyoğlunda kadından bol ne var? Hele o harp seneleri içinde... İki kız buldular. Pazarlık iki dakika bile sürmedi. Bir araba çevirdiler.

— Çocuklar ,artık bana müsaade...

— Yooo.» vallahi olmaz...

Meğer onlar bu ziyafeti benim için hazırlıyorlarmış. Hey Allahım, sen bilirsin, Arabaya atladık. Ben içimden yine, bizim eve yaklaşınca bir şey uydurur, inerim, diyorum. Arabayı daha kapanmamış bir dükkân önünde durdurdular. Beş şişe şarap alındı. Kızlar şakalaşıyor, delikanlılar gülüşüyor. Sâlim, bana,

— Siz eskiden neş'eliydiniz, diyor, ne oldu size?

Bana neler olduğunu bir bilse... Kendimi espri yapmağa zorluyorum. Açlıktan, içkiden bitmişim. Ağzım açılmıyor. Arabada bir tartışmadır başladı. Kızları nereye götüreceğiz. En sonunda Topkapı Maltepesinde bir bekâr arkadaşın evine götürülmeye karar verildi. Kızlar:

— Sakın, basılmıyalım! diyor.

Sâlim kızlara garanti veriyor:

— Yok canım,, çok namuslu evdir.

Sokak aralarından, eğri büğrü yollardan sarsıla sarsıla geçtik. Araba her sarsıldıkça içimdeki bom boş uzuvlarım ve boş midemdeki içkiler yayık ayranı gibi çalkalanıp duruyor. O namuslu eve geldik. Kapıyı çalarız. Çalarız açılmaz. Bütün mahalleli ayağa kalktı. Konu komşu pencerelere çıktılar. Neden sonra kapı açıldı. Sâlim, uyku sersemi kapıyı açan arkadaşının kulağına bir şeyler fısıldadı. Hepimiz içeri girdik. Bizi içeri alan delikanlı,

— Am... man yavaş, ev sahibi uyanmasın, dedi.

Parmaklarımızın ucuna basa basa bir odaya girdik. Tam karikatürlerdeki bekâr odası. Yerdeki balık kılçığından konserve kutusundan tut, çoraba, kirli dona kadar bütün aksesuvar tamam.

— Çocuklar, artık bana izin verin! diyorum.

— Yooo!.. diyorlar, bu gecenin keyfini çıkarmadan seni bırakır mıyız hiç? Keyfimi değil canımı çıkaracaklar, haberleri yok. Şarap şişeleri de açıldı mı sana... Artık nasıl içtiğimi pek bilemiyorum.

— Amman çocuklar yavaş, ev sahibi yukarda duymasın.

İçerisi sıcak. Şarap büsbütün kızdırmış. Paltoları, hattâ ceketleri fora ettiler. İşte benim bütün korktuğum buydu. Kapalı bir yere gidip, pardesüyü çıkarmak zorunda kalmak. Korktuğum başıma geldi.

— Pardesünüzü çıkarsanıza!.

Çıkarsam, kolları delik beyaz ceketim meydana çıkacak, rezil olacağım.

— Dışarı çıkınca üşürsünüz.

— Hayır, üşümem...

Üşüdüğüm için pardesümü çıkarmadığımı sanıyorlar, fayrap ediyorlar sobayı.

— Terliyeceksiniz.

Terlemek te lâf mı? Sırtımdan kuyruk sokumuma doğru oluktan yağmur akar gibi ter boşandığını hissediyorum. Açlık bir yandan, sarhoşluk bir yandan, sıcak bir yandan... Sanki hamamın göbek taşına elbiseyle oturmuşum.

— Çıkar pardesünü Allâsen.

— Artık alaya başladılar.

— Yahu, cebindekileri çalmayız.

Şarapları da bitirdik. Derken iş, öbür işe geldi. Başya oda olmadığından, her ne olacaksa işte bu odada olacak.

NASIL OLUR?

Çok sevdiği bir doktor arkadaşı ziyarete gitmişti. Bir aralık doktor pencerenin önünden geçen bir kadını işaret ederek:

— İşte âşık olduğum kadın bu! dedi.

Arkadaşı güldü:

— Pekiy, niçin evlenmiyorsun?

— Nasıl olur? En paralı hastalarımdan biri odur.

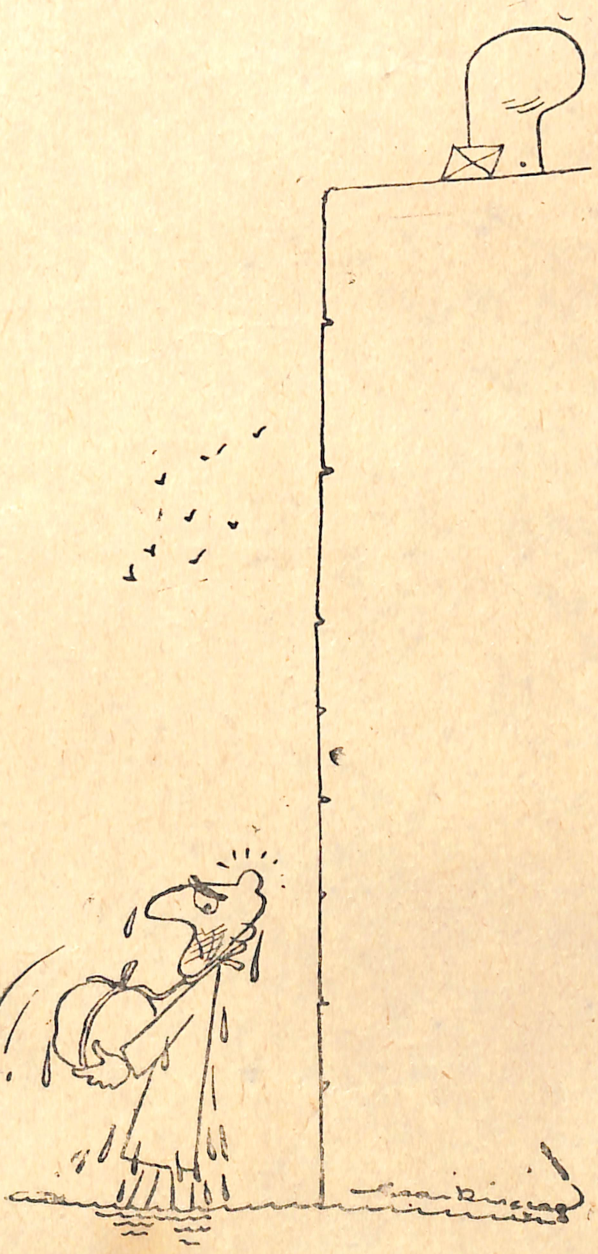

YAZISIZ

Artık ben yalvarıyorum,

— Allah aşkına bırakın gideyim...

— Sabah oluyor, nerdeyse... Bundan sonra gidilmez! diyorlar.

Yataklar, yorganlar, minderler yerlere serildi. Eski Roma âlemleri falan gibi de, bizimkisi yalnız sefahat değil, hem sefahet, hem sefalet...

Sıcaktan bunaldılar, kapıyı açtılar.

— Hadi soyunsanıza canım!. diyorlar.

Kızlar maşallah furya yatağa girdiler. Bizimkiler de öyle... Bir ben kaldım.

— Hadi yahu soyun...

Beyaz, kolları yırtık ceketim görünecek diye ben de erkeklik mi kaldı? Erkeklik değil, insanlık bile kalmamış.

— Lâmbayı söndürmeden soyunamam, dedim.

— Yahu, neyini göreceğiz senin?

Sizin kolları yırtık beyaz ceketiniz var mı?

— Ben karanlıkta soyunurum, diye tutturdum.

Lâmba söndü... Ortalık zifiri karanlık. Ayakkabılarımın ucuna basa basa, açık kapıdan çıktım. Onların sesini duyuyordum:

— Soyundun mu? Hadi gel!.

Sokak kapısını zor buldum. Yallah dışarı. Bir kar, bir fırtına... Hava zehir. Vücudumün teri birden buz kesti. Hem açlıktan, hem sarhoşluktan sallanıyorum. Soğuktan da çene - lerim birbirine vuruyor. Topkapı Maltepsi neresi, Kurtuluş neresi... Yürü yürü bit - mez... Köprüyü geçtim. ha yıkıldım ha yıkılacağım.

Yürü babam yürü. Cepte metelik yok. Sabaha karşı bizim semte geldim. İki sokak sonra bizim mahalle... Kollarıma iki el yapıştı. Ondan sonrasını başkalarından duydum. Sokakta yalpa vurduğumu, yuvarlandığımı gören bekçi, polis beni karakola kötürmüşler. Kış ortası yırtık beyaz ceketimi görünce, serseri diye karakolun bodrumuna atmışlar. Zavallı polis, ne bilsin benim değeri anlaşılmamış, büyük bir yazar olduğumu.

39 — 40 ateşle kendimi bilmeden on gün yatmışım. İki ayda yataktan kalkabildim.

Şimdi ara sıra yolda mimar Sâlim'le karşılaşırız. Beni şöyle soğuk soğuk selâmlar, o kadar. Pardesümün altındaki beyaz ceketin esrarını bilmediği için, o eğlenti gecesi kaç - tım diye kızmış bana... Anlatamazsın ki kardeşim.

TAŞ DEVRİ — Mustafa Eremektar

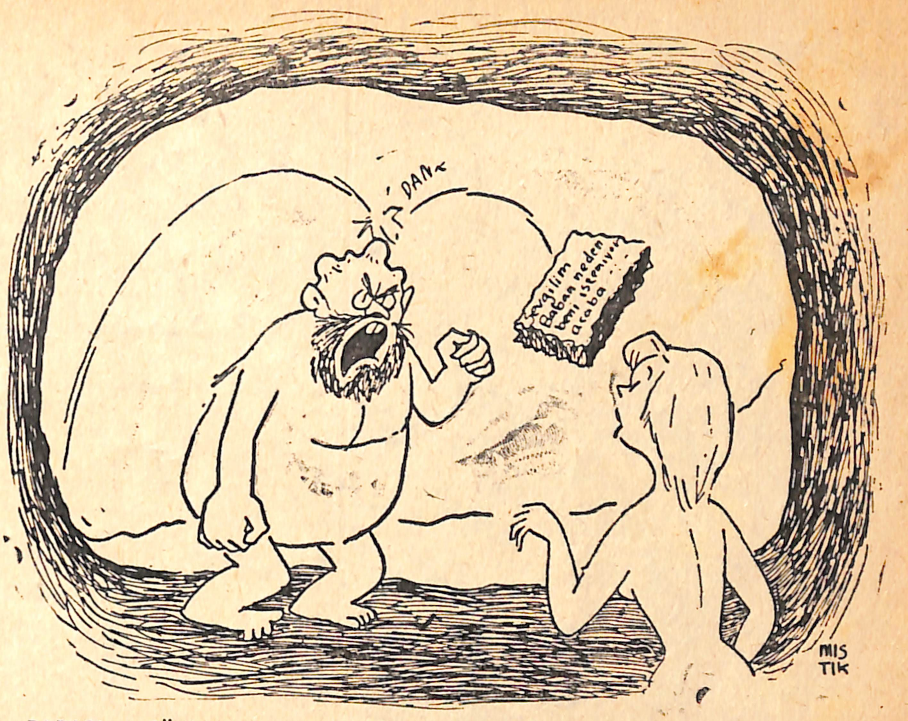

BABASI — SÖYLE!.. SANA HERGÜN MEKTUP YOLLAYAN BU HERİF KİM?

SEÇME SÖZLER

Denizin üstünde olanların, denizin altında olanlardan haberi yoktur.
Dalgıç

Umumi yerlere hususiyet yakışmaz.
Hususi Kokulu

En iyi cilâ cilâlı taş devrinde yapılırdı.
Henri Moyer

İyi muz.
Ananas

Avustralyalılaştıramadıklarımızdan mısınız.
Değiliz

Burada inşaat malzemesi satılır.
Kereste

Keserin bulnmadığı yerde çekice hüsamettin derler.
Avni

Sizde benim gibi yapınız. Ankaradan Ciddeye tayyareyle gidiniz.
Yerli Turist Şahap

Tereotunun vücuda mugaddi olduğunda iddiası bulunanlar bu iddianın yersiz olduğunu sananlara şu cevabı verirler.
Şahabettin

Bana kim olduğunu söyle, ben sana kim olduğumu söyleyeyim.
Hüviyet

ŞEHİRDEN İLHAMLAR — Zeki Beyner

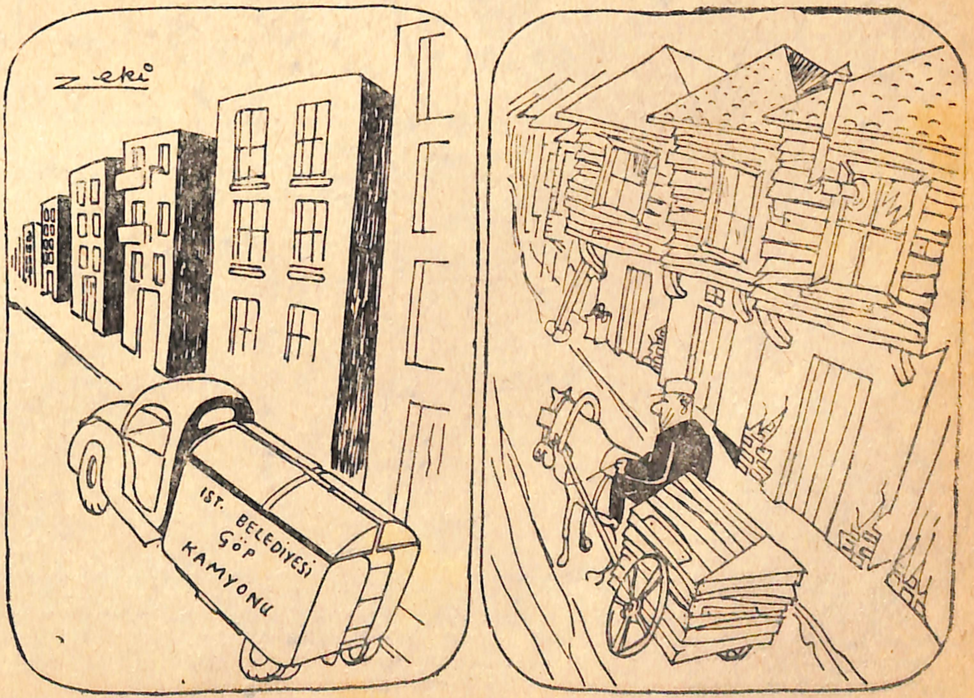

SEMTİNE GÖRE!...

111 — Osip, «Efendimiz, her taraf sarıldı, sizi arıyorlar. Kasabaya hakikî müfettiş geldi» dedi. Hakikî müfettişin hakkı olan rüşvetleri topladıkları için herifin kendilerini kolay kolay affetmiyeceğini bilen Klestakov, «Ulan, bu sefer pabuç hakikaten pahalı» diye söylendi.

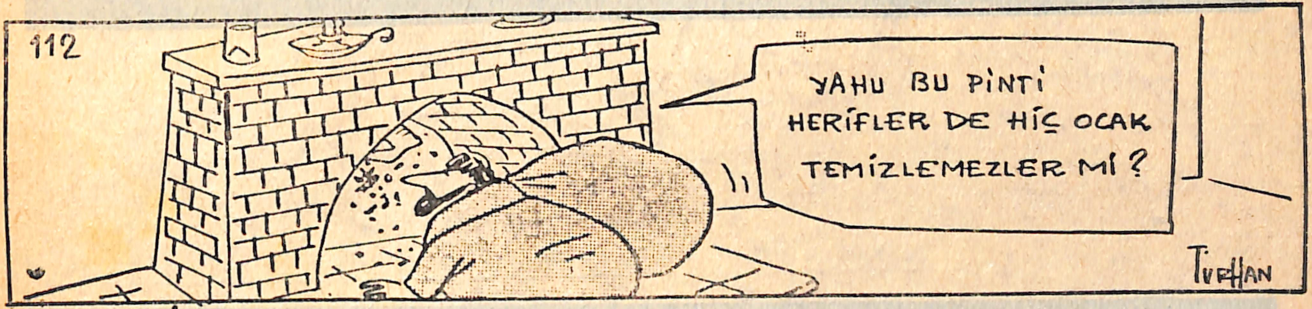

112 — Kadın, «Peki benim günahlarım ne olacak?» diye sordu. Osip, «Hanım, biz şimdi kendi günahlarımızın derdindeyiz» cevabını verdi. Evli kadınlara gece yarısı şiirleri okumağa meraklı olan Klestakov'un, ansızın baskın yapan münasebetsiz kocalara karşı çeşitli kaçma yolları olduğu için kasabaya gelen hakikî müfettişe de, sanki eli silâhlı bir kocaymış gibi davrandılar ve biraz isli olmasına rağmen en tehlikesiz geçit olan şömineye daldılar.

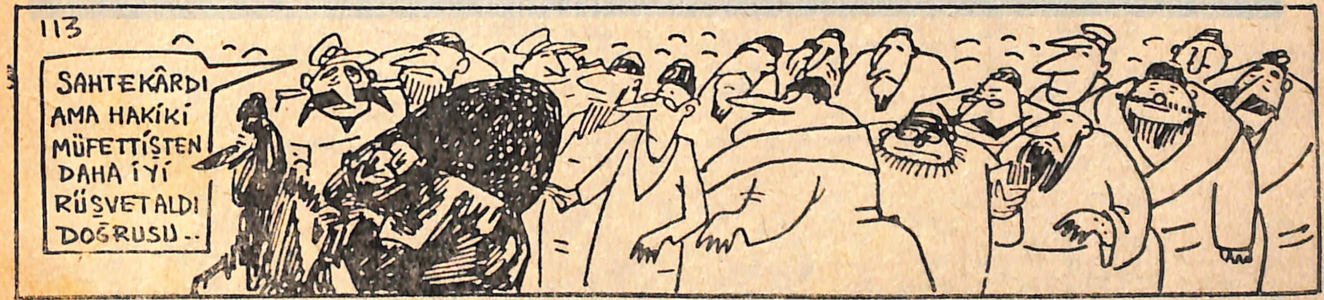

113 — Damdan aşağıya indiklerinde, valinin evi önünde, bilhassa rüşvet kaptıranların çoğunluğu teşkil ettiği bir kalabalık, «O sahtekârın derisini yüzmeli» diye bağırıp duruvordu. Klestakov, Osip'e «Senin derinden iyi cüzdan yapılır» diye söylendi. Hakikî müfettiş, «Şu pis ocakçılar üstlerimizi karaya boyayacaklar. Onları buradan kovun da ekmeğime mâni olan yalancıları yakalayın» diye emretti.

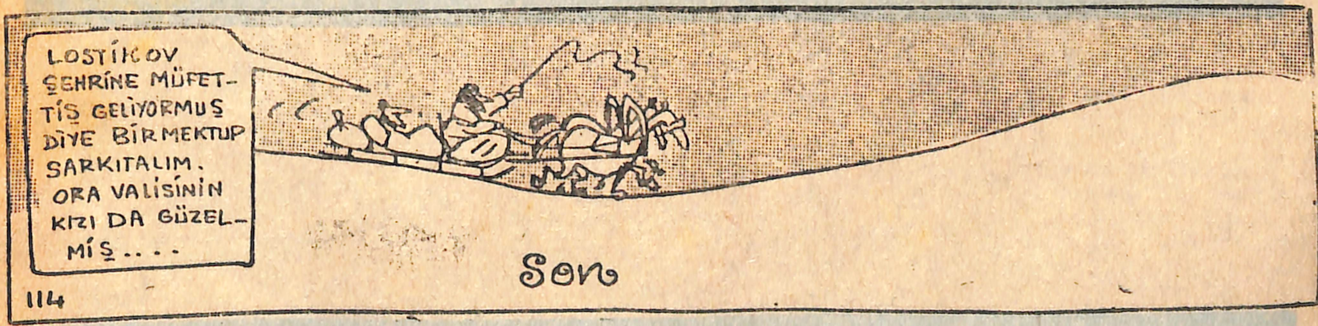

114 — Kalabalık, derisini yüzmek için aradıkları sahtekârları ocakçı zanniyle kovunca, bundan kelleleri ve derileri namına pek memnun kalan iki kafadarlar, şehirden kolaylıkla kaçtılar. Klestakov, «Azizim, müfettişlik, hırsızlıktan da, dolandırıcılıktan da, kumarbazlıktan da daha tatlı bir işmiş. Onun tadını aldıktan sonra başka bir meslekte çalışamam» diye söylendi ve teftişe ihtiyacı olan el değmedik kasabalara doğru yolu tuttular.

1.

MİZAHİ ROMAN : NO. 26

— Doğrusunu isterseniz ben de anlıyamadım, cevabını verdi.

— Böyle olacağı belliydi, diye anırmama devam ettim. Altıyüz yaşında bir kaptan bozuntusuna gemi emanet edilirse başka ne beklenebilir.

Biri:

— Karaya oturduk, diye açıkladı.

Bu karaya oturma bütün politikacıların dikkatini dağıttı. Herkeste bir can kaygusudur başladı. Taraftarlarım çoğalmıştı. Herkes Nuha çatıyor,

— Be adam denizcilikten haberin yok da ne diye burnunu bu işe soktun, diyordu.

Hayvanlar arasında ilk bozgunu fareler çıkardı. Gemiden kaçmak istiyorlardı. Başkanları:

— Adettir, bir gemi batarken önce fareler, kaçar, diye denizcilik hakkındaki eski kanundan faydalanmağa kalktı.

Nuh bağırdı:

— Telâşa lüzum yok, batmıyoruz.

2.

— Batmıyorsak nereye oturduk.

— Sefere çıkarken yanıma harita almayı unuttum, onun için kesin bir şey söyliyemiyeceğim.

Yaptığı mevsim gezilerinde yer yüzünün dört bucağını karış karış öğrenen coğrafya meraklısı bir kırlangıç.

— Yahu bunu bilmek için haritaya ne hacet dedi, En cahil bir kırlangıç bile gözü kapalı, oturduğunuz yerin Ararat dağının tepesi olduğunu anlar.

— Yuh be, sesleri yükseldi. Oturacak başka yer bulamadık mı?

Dağ keçileri bu işten her ne kadar memnun oldular ve:

— İşte nihayet ideal bir yere geldik, diye sevinçlerini belirttilerse de başkaları hoşlanmadılar.

Denizcilikten çok iyi anlayan bir balık.

— Bütün bahriye tarihinde, bir gemiyi dağın zirvesine kadar yüzdürebilen bir kaptana rastlanmamıştır, dedi. Evet, gemi idare edenler için onu karaya oturtmak kötü bir şeydir. Sicillerine leke sürer... Fakat şunu da kabul etmek zorundayız ki dağlara gemiyle tırmanmak da kolay değil.

Bundan sonrasını gene, din kitabının 8 inci babından okuyalım.

«Ve vaki oldu ki, kırk gün bittikten sonra, Nuh yapmış olduğu geminin penceresini açtı ve kuzgunu gönderdi, ve o, yerde sular kuruyuncaya kadar öteye beriye gitti. Ve sular toprağın yüzü üzerinden eksildi mi diye görmek için, yanından güvercini yolladı, fakat güvercin ayağının tabanına bir istirahat yeri bulamadı.»

Böylece de biz bir müddet daha beklemek zorunda kaldık. Hepimiz karayı özlemiştik. Gözlerimde yeşil bir çayır tütüyordu. Orada otlamak, dişi eşekleri kovalamak, sırt üstü yatıp debelenmek...

Tabii her hayvanın düşündüğü, arzuladığı şey başkaydı.

3.

İnek:

— Karaya çıkınca arkadaşları toplu bir halde bulmak kolay olmıyacak, dedi. Onun için şimdiden karar alalım. Yeryüzünde de cumhuriyetle idare olunmayı istiyor musunuz?, yoksa gene başımıza aslan mı gelsin.

Hep bir ağızdan.

— Cumhuriyet, diye bağırdık. Cumhuriyetsiz yapamayız.

Zaten demokrasi hayvanların ruhuna göre bir idareydi. Her hayvan hürriyeti daha doğumuyla benimsiyordu. İnsanlar bu gibi şeyleri bizlerden çok daha sonra benimsemişler ve gene de yüzlerine gözlerine bulaştırmışlardı.

Ve gene Tekvinin 8 inci Babı'na göre olayların bundan sonrası din kitaplarına şöyle geçti:

«Ve vaki oldu ki, altıyüzbirinci yılında, birinci ayda, ayın birinde, yeryüzünden sular kurudular ve Nuh geminin örtüsünü kaldırdı ve baktı, ve işte, toprağın yüzü kurumuştu. Ve ikinci ayda, ayın onyedinci gününde, yer kuru idi. Ve Allah Nuha dedi: Sen ve senin karın, ve oğulların ve oğullarının karıları seninle beraber gemiden çıkın. Seninle beraber olan her beden sahibi, her yaşayan şeyi, gerek kuşları, gerek sığırları, gerekse yer üzerinde her sürüneni kendinle beraber çıkar; ta ki, onlar yerde tünesinler, ve semereli olup yer üzerinde çoğalsınlar.»

Tabii Nuh da allayıp pullayıp aynı şeyleri bize anlattı. Hikâyenin diğer kısımlariyle ilgilenmemekle beraber, sondaki türemek ve semereli olup çoğalmak faslı dikkatimi çekmişti.

Diğer hayvan kardeşlerim namına:

4.

— İhtiyar, sen hiç merak etme, çoğalma meselesini önemle ele alacağız.

Daha sözlerim bitmeden, bu konuda faaliyete geçen bir horoz ahlâkî bazı düşüncelerle durduruldu.

— Acele etme be birader, dendi, karada dünya kadar vaktin olacak.

Ben daha şimdiden yeni bir metres ayarlamayı düşünüyordum.

Tam çıkacağımız sırada biri:

— Peki, bu dağın zirvesinde gemi bir daha yüzmiyecek mi, diye sordu?

Nuh:

— İlerde işsiz insanların onu aramağa çıkmaları için burada bırakacağız, gemiyi, dedi.

İskele kuruldu ve tam karaya çıkılmağa başlandığı bir zamanda kafamda yıldızlar çıktı. Önce bundan bir şey anlamadım. Fakat, sonradan öğrendiğime göre başıma bir kalas düşmüştü.

Ve alelâde bir kalas, benim gibi büyük bir eşeğin ölümüne sebep olmuştu. Talihim karaya çıkıp «Semereli olun» tavsiyesine ayak uydurmama mâni olmuştu.

Bundan sonraki hayatlarımda belki daha şanslı olurum hayaliyle, ölülere takılan melek kanatlarımla gök yüzüne, eşek cennetinin bulunduğu yere doğru uçmaya başladım.

BİRİNCİ KISMIN SONU

YEDEK PARÇA

PARA SOKAKTA

Biliyorsunuz artık akıllandım. Zaten bu yazıyla size akılandığımı ispat etmek için yazıyorum. Bazı dostlarım beni hâlâ eski halimde sanarak yanıma bile yaklaşmak istemiyorlar da.

Dün gece bir büyük adamın! Kitabını okuyordum. Bu gibi kitapları uyku ilâcı yerine kullanırım (daha çabuk uyutuyorlar) fakat bu kitap uykumu kaçırdı. Neden mi durun anlatayım. Efendim kitapta bir cümle gördüm şöyle diyordu. «Para sokakta, ustalık onu bulmakta». Şimdiye kadar hiç ama hiç bir işte usta olmamıştım ama sokaktaki parayı da bulurdum artık. O akşam gözüme hiç uyku girmedi. Bu bence aptal (Bira hazinenin yerini herkese söylüyor) başkalarınca akıllı olan kitabın yazarı sokaktaki parayı nerde görmüştü acaba. Gece yarısına kadar bu mesele etrafında kafa patlattıktan sonra, işi bir de mahallinde tetkik etmek kararıyla oturuma son verdim, pardon yâni uykuya daldım demek istiyorum. Gece rüyamda yerden para toplamaktan belim ağrıdı adeta.

Sabah olunca hemen sokağa koştum. Evvelâ kimsenin göremiyeceği gizli yerlerden meselâ çöp yığınları, açık lâğım çukurları gibi birazcık pis olmakla beraber hiç te sevimsiz sayılmıyacak yerlerden taharriyatıma başladım. Vakit te ne çabuk geçiyor, akşama kadar aramışım; fakat hâlâ bir şey bulamamış, aksine bir kaç gazoz kapağını para sanarak boş yere balıklama dalmıştım. Aramalarıma yarın da devam etmek kararıyla artık guruldamıya bile mecali kalmıyan midemi susturmak için evin yolunu tutmuştum ki!!!...

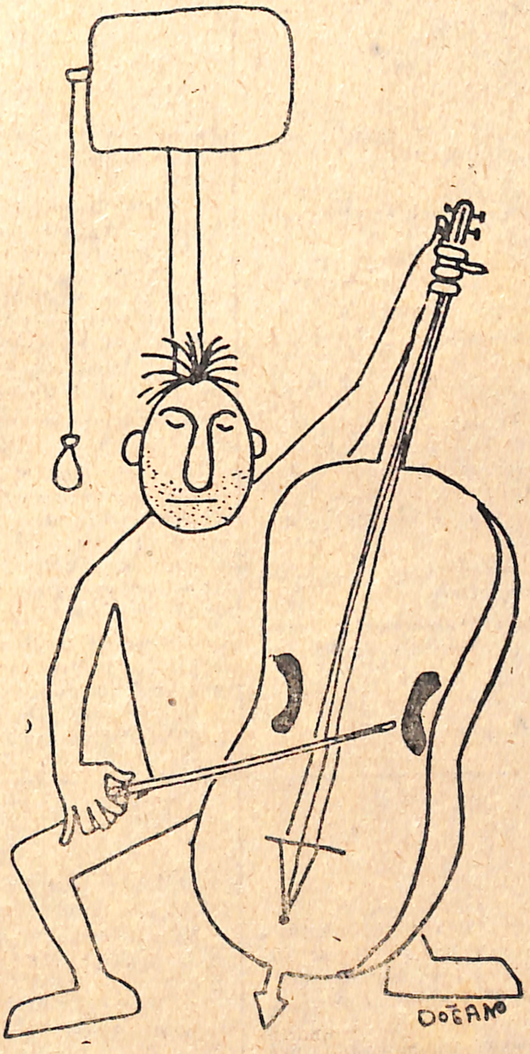

Evet efendiler paralar önümdeydi. Gerçi hepsi bozukluktu fakat epeyce vardılar. Evet evet köşe başında duruyorlardı işte. «Vay» dedim kendi kendime «Koca aslan» vurdun turnayı gine gözünün orta yerinden.

Bir kör dilencinin önündeki mendile epeyce para vardı. Her halde yazar sözleriyle bu paralardan bahsetmişti. Muhakkak öyle olaçaktı. İyide rol yaparım hani, hiç sevincimi kimseye belli etmeden yavaşça dilencinin önüne yaklaştım. Ayak seslerimi duyan zavallı kurbanım hemen o mahut kesintilere başlamıştı. Gayet ciddî önüne kadar geldim. Tam önünde güya mendilimi yere düşürdüm, eğildim bir elim mendilimi alırken diğer elim paraları topluyordu.

Tam o sırada ne oldu bilmiyorsunuz. Bütün yıldızlar başta bir ay gibi büyüğü olmak üzere gözlerimin önünden gülümsiyerek geçtiler. Buna kör sandığım dilencinin sopasının beynime inmesi sebep olmuştu.

Şimdi hastanedeyim fakat bu işten vazgeçeceğimi benden ümit etmezsiniz tabii. Böyle beleş para dururken benim gibi açık gözler boş otururlar mı? Artık bendeniz de dileneceğim.

Okay Bilgütay — İskenderun

Dizildiği ve basıldığı yer: Şehir Matbaası — Bu sayıda Mesul Müdür: Turhan Selçuk — İdarenahen: Babıâli Cad. Aydınlık Han, 29 — 30 — 31 — 32 — İstanbul

SİYASİ ROMAN : NO 26

1.

Fakat adam mukavemet ediyor:

— Hayır, hayır, diyordu, çırpınarak sizden özür dilemeliyim.

— Hayret!..

— Gözlerinizde ve sesinizde ümit etmediğim bir adamı görüyor ve hissediyorum M. Maşu. Elimi sıkmak ister misiniz?

— Neden... Neye yarar? Yarın yeni bir neşriyatta tekrar kininiz canlanacaktır. Parlemanterler hakkında acayip fikirler besliyorsunuz.

— Hayır... Fakat... Zannediyordum ki... Düşünmüştüm ki...

Kekeliyordu zavallı budala... Ayni zamanda kıymetlenecek senetleri kaydetmediğine esef ediyordu:

2.

— Bütün kalbimle size inamak istiyorum. Bir kaç param kaldı. Ne almak lâzım

Maşu büyük komedyayı oynadı:

— Hayır. Hiç bir şey almayın. Artık sitem istemiyorum. Beni şikâyet edin, tevkif ettirin.

— Diz çekerek soruyorum: Hangi tahvilleri almam lâzım?

—Yetmişaltıya Uzak Şark Anonim senetleri. Ah, ne dedim? Hayır bunu unutunuz netice itibariyle pek emin değilim. Bir ay sonra ikinci bir deliyi. karşımda görmek istemem. Gidiniz.

Olgun Armut, senetlerin adını not etmişti bile. Göz pınarlarında yaşlar vardı. Bu kurtarıcıyı öpmek, kucaklamak, yeleğine başını dayıyarak ağlamak istiyordu.

— Ah Mösyö Mşu, bütün mebuslar size benzese!...

Maşu adamı süzerek:

— Zannettiğinizden daha çok benzer, dedi. Ümitsizliğe kapılmayın. Şüphe etmeyin. İtimad gerek.

Ellerini omuzlarına dayadı:

— Bizim size itimat ettiğimiz gibi...

— Benim gibi bu işte bütün paralarını kaybeden samimî bir kaç dostuna bu malûmatı vermeme müsaade eder misiniz?

— Adımı ileri sürmemek şartiyle evet. Zaten hakkımda kâfi miktarda çirkin dedikodular yapılıyor.

(Devamı var)

dolmuş'un Yenilikleri

Kleopatra

Eşeklikten Eşekliğe romanında hatıralarını okuduğunuz eşek ikinci defa hayata Kleopatra suretinde gelmişti. Kleopatranın hatıralarını Bülent Oran'ın üslûbundan zevkle takip edeceksiniz.

Yeni Resimli Romanımız LAKİ-LAK

Yeni resimli romanımızda meşhur LAKİ-LAK kukaraça ve kızıl derililere karşı. Gelecek hafta başlıyor.

TARZAN

Tarzan Suat Yalaz ve Bülent Oran'ın müştereken hazırladıkları mizahî resimli romandır. Bu seride Tarzanı şimdiye kadar görmediğiniz bir hüviyetle karşınızda bulacaksınız.

Ve daha birçok yenilikler

Geçen sayılarımızda ilân ettiğimiz Turhan Selçuk'un resimli romanından yeni Basın Kanunu dolayısiyle şimdilik vazgeçilmiştir.

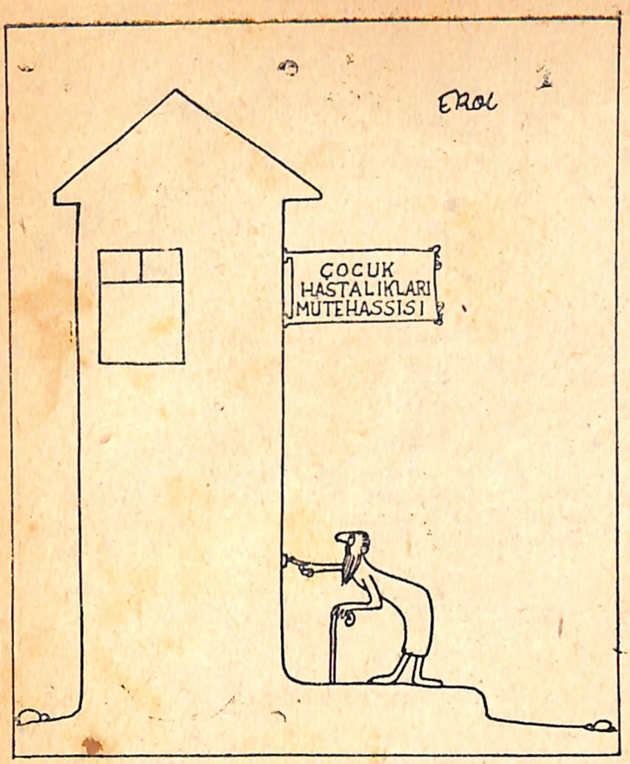

İNSANLAR İHTİYARLADIKÇA ÇOCUKLAŞIRLAR.

AMA SÖYLEMEM Kİ...

İki evli konuşuyorlardı. Biri sordu:

— Karınla hiç fikir ayrılığına düştüğün olmaz mı?

Öbürü cevap verdi:

— Elbette olur, ama ayrıkanaatte olduğumu ona söylemem ki,

BİR DAHA MI ?

Çoktandır görüşmemişlerdi. İskelede karşılaştıkları zaman birisi dert yanmaya başladı:

— Allah göstermesin, bir daha hiç bir kadına evlenme teklif eder miyim? Edersem yazıklar olsun bana!

Beriki meraklanmıştı:

— Ne oldu yahu, kadın evlenme teklifine hayır mı dedi?

— Yok canım, tam aksine, «Evet» dedi.

NİÇİN NEŞELİ ?

İki kadın arkadaş yolda buluşmuşlardı. Biri sordu:

— Ne o, bugün çok neşelisin, bir yerden iyi haberler mi aldın?

— Evet nonoşum, kocama hafif bir cinnet geldi, doktorlar bir sayfiyeye taşınmamızı tavsiye ettiler. Kayınpeder de ister istemez güzel bir ev tuttu.

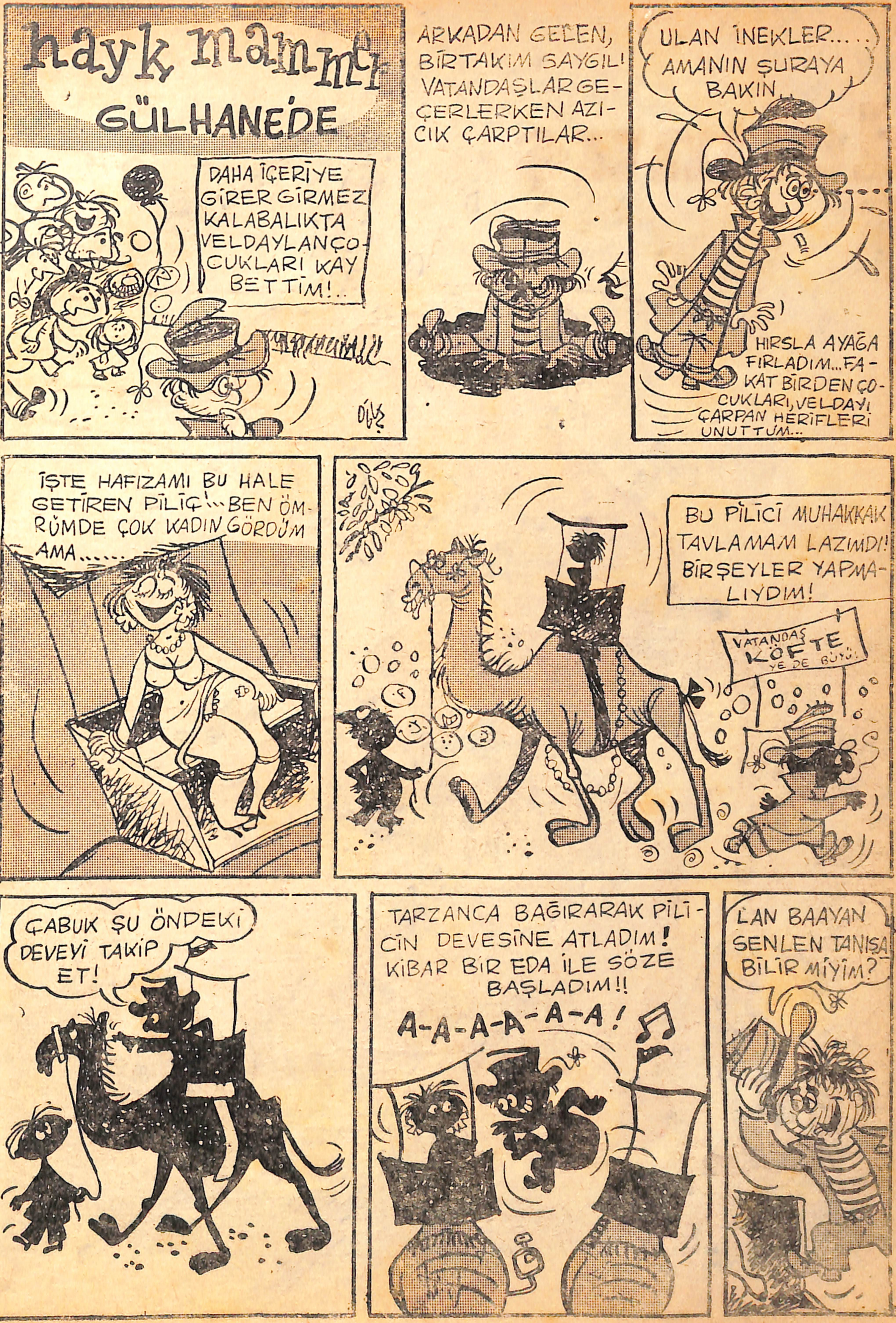
hayk mammer
GÜLHANEDE
DAHA İÇERİYE GİRER GİRMEZ KALABALIKTA VELDAYLA ÇOCUKLARI KAYBETTİM!..
ARKADAN GELEN, BİRTAKIM SAYGILI VATANDAŞLAR GEÇERLERKEN AZICIK ÇARPTILAR...
ULAN İNEKLER.... AMANIN ŞURAYA BAKIN...
HIRSLA AYAĞA FIRLADIM...FAKAT BİRDEN ÇOCUKLARI, VELDAYI ÇARPAN HERİFLERİ UNUTTUM...
İŞTE HAFIZAMI BU HALE GETİREN PİLİÇ!...BEN ÖMRÜMDE ÇOK KADIN GÖRDÜM AMA......
BU PİLİCİ MUHAKKAK TAVLAMAM LAZIMDI! BİRŞEYLER YAPMALIYDIM!
VATANDAŞ KÖFTE YE DE BÜYÜ
ÇABUK ŞU ÖNDEKİ DEVEYİ TAKİP ET!
TARZANCA BAĞIRARAK PİLİCİN DEVESİNE ATLADIM! KİBAR BİR EDA İLE SÖZE BAŞLADIM!!
A-A-A-A-A-A!
LAN BAAYAN SENLEN TANIŞABİLİR MİYİM?

SAYI : 26 KURUŞ : 75

dolmuş

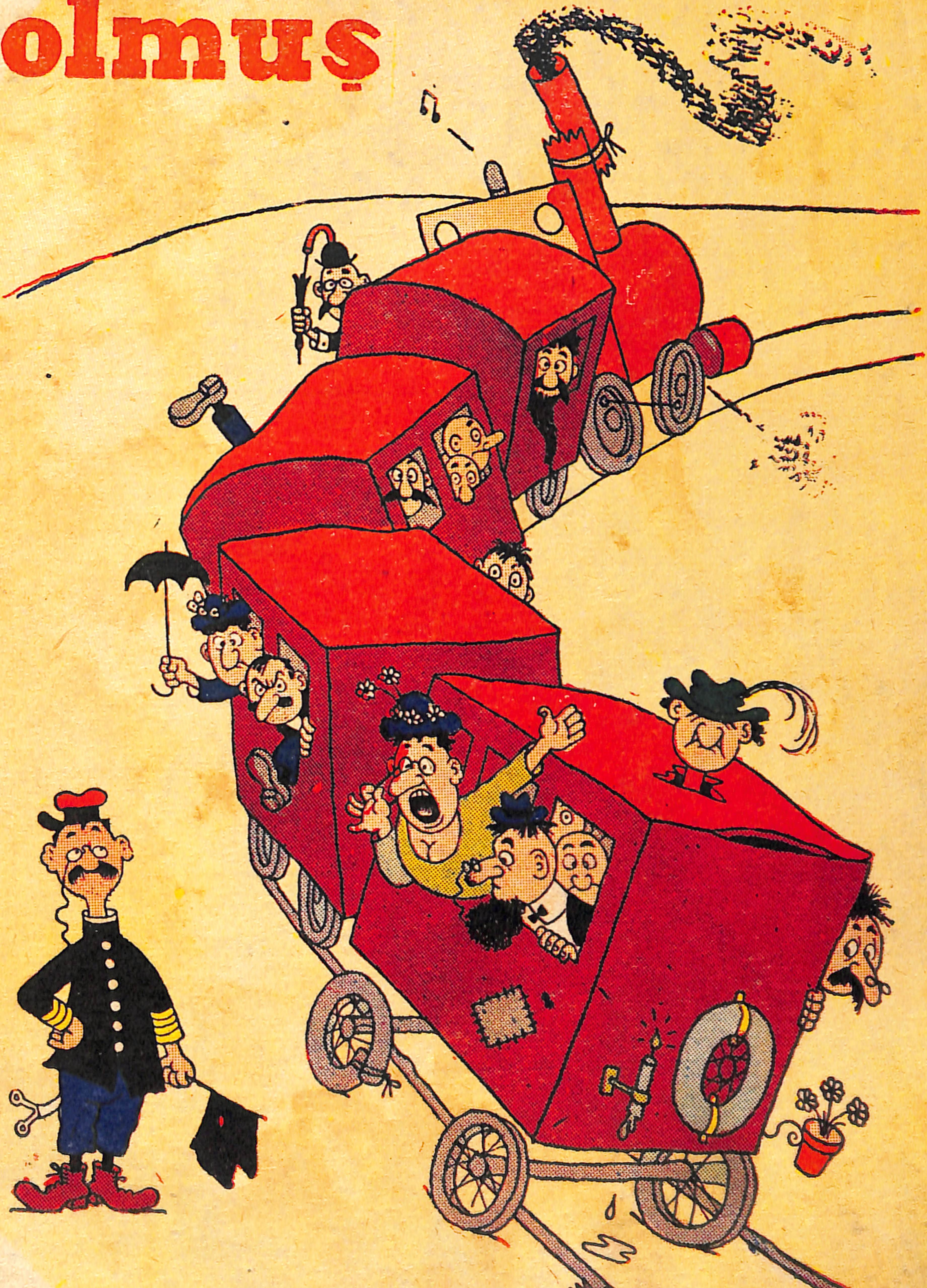

TRENDEKİLER — EYVAH, ZAVALLI ADAM EKSPRESİ KAÇIRDI...